

Jasenka

Staré foto bývalé samostatné obce Jasenka.
Pohled na levou stranu údolí Jaskenky - myslivecký úsek č.7.

Vydáno dne 30.5.2014 u příležitosti
životního jubilea Josefa Buše.

Vydavatel: HORNÍ JASENKA z.s.
Vyprávění Josefa Buše zpracovali: Josef a Dana Novosadovi

Josef Buš

ÚVOD

Jmenuji se Josef Buš, narodil jsem se v samostatné obci Jasenka dne 30.5.1934 a celé dětství a mládí jsem tam, až do vojny, prožil.

Můj vztah k myslivosti byl už od dětství velmi veliký, bavila mne příroda a myslivost. Otec myslivec nebyl, ale z celého srdce mne podporoval a měl velikou radost z mého zájmu o přírodu a myslivost. Když jsem v roce 1953 udělal zkoušky z myslivosti, říkal, že se mu splnil sen, mít v rodině myslivce.

Vedle vztahu k myslivosti jsem měl také rád zbraně a ty mne doprovázely celý život, až do dnešních dnů. Pravidelně jsem se účastnil závodů ve střelbách kulovými zbraněmi na celostátní úrovni, na které mne vysílal výbor Mysliveckého svazu Vsetín. Moje práce ve Zbrojovce Vsetín, tam jsem pracoval na úseku oprav strojů a vývoji zbraní. Zbraně se staly mojí další velikou zálibou.

Dovoluji si zde popsat a doplnit podrobnou historii myslivosti na Jasence v období let 1940 až 2013, zachytit vyprávění myslivců, vyprávět příběhy, které jsem jako myslivec na Jasence prožil.

Paměti o událostech hlavně v době kolem II.světové války, jsem získal z vyprávění především pana Jurčáka Karla, Popa Františka, Basla Josefa st., Surovce Bohumila, Opršala Ladislava, Machalce Josefa, Kaňáta Josefa, Mikulce Jana a hajného Hlaváče Jana.

To mne opravňuje k tomu, abych tu popsal pravdivý úkaz doby, ve které myslivost na Jasence s láskou plnili, v dobrém i horším, naši otcové a dědové a skláněl se k věčné památce myslivosti na Jasence.

Od roku 1957 jsem myslivost vykonával na Bečevné, v roce 1964 jsem byl uveden do funkce úsekového hospodáře na Jasence v Mysliveckém sdružení Vsetín. Začal jsem plnit odkaz našich předků, naplňovat zásady a dodržování pravidel myslivosti na Jasence.

A myslivost mi zůstala na celý život.

Myslivost na Jasence v době okupace, v roce 1940 až 1945.

Po dobu okupace byli nájemci honitby na Jasence : Franz Mascha (němec) a jeho zástupce, starosta obce Jasénka pan Tkadleček Josef č.p.23 (byl větším sedlákem na Jasence), obecním dohledem byl pověřen přísežný hajný pan Hlaváč Jan.

Členové Spolku nájemců honitby na Jasence byli z 90% vlastníci zemědělské půdy, 3 další byli bezzemci.

Všichni složili slib věrnosti Velkoněmecké říši a po podpisu byl jim vydán pověřovací list (pozn.: oprávnění držení brokové zbraně) pro obec Jasenka.

Myslivost byla na nízké úrovni, neboť zvěř nebyla chována, ale jen lovena. Lov na zajíce měl být prováděn podle stanovené dohody, kterou však většina nedodržovala, odstřel zajíců byl prováděn volně na pochůzkách, a tím vznikaly velké spory.

V prosinci býval na Jasence jeden společný hon, na který pak vzpomínali po celý rok. V dobrém i zlém.

Na Jasence se tenkrát lovil zajíc, koroptev, ojediněle zvěř černá. Když se objevila zvěř srnčí, bývala hlavně u Babiců – Staniska, byla hned upytláčena brokem, neboť nikdo neměl povolení ji lovit.

A tak na Jasence vznikali první pytláci z řad nájemců honiteb, myslivců a platilo jen: Nechovat a lovit.

Toto nedodržování mysliveckých zákonů mělo nedozírné následky v dalších poválečných letech nejen pro zvěř.

Poválečný stav myslivosti a Honebního spolku Jasenka rok 1945 až 1950

Po roce 1945, po válce, byl pan Mascha zbaven funkce. Pan Tkadleček Josef odstoupil z vedení Spolku nájemců honitby na Jasence.

Na ustavující schůzi nového honebního spolku na Jasence byli v roce 1945 zvoleni do výboru tyto členové:

Jurčák Karel - hospodář a předseda,
Tkadleček Josef (starosta obce Jasenka) jako čestný předseda
a nájemce honitby,
Pop František – místopředseda,
Surovec Bohuš - pokladník,
Basl Josef, Kaňát Josef – členové výboru.

Seznam členů Honebního spolku na Jasence:

Jurčák Karel, Tkadleček Josef (č.p.23), Pop František, Surovec Bohumil, Basl Josef st., Zgarba Rudolf, Kaňát Josef, Machalec Josef, Mikulec Jan, a dalších 6 zemědělců z oblasti Jaseneckých pasek.

Po válce, po roce 1945, pod vedením pana Jurčáka, dosáhla myslivost na Jasence vyšší úrovně a všestranných úspěchů jak na poli mezilidských vztahů, tak na úrovni chovu a lovu zvěře.

V roce 1948 přibyl do Honebního spolku na Jasence nový člen Topolánek Jan. A v roce 1950 Hurta Ladislav a Žamboch Josef-jako host.

Složení členů Honebního spolku se však brzy změnilo, neboť z porušení myslivecké kázně byli z pytláctví obviněni a Okresním úřadem Vsetín zbaveni práva myslivosti všichni zemědělci v oblasti Jaseneckých pasek. Až na čestného myslivce Josefa Kaňáta, který vykonával právo myslivosti až do konce života.

V roce 1947 – 1950 Okresní výbor Mysliveckého svazu Vsetín nabídl honitbám vysazení bažanta obecného a obojkového. Jasenka se toho iniciativně chopila a bažanty koupila. Dobré podmínky ochrany a péče zajistily rychlé zvyšování jejich stavů. Nakoupeno bylo 35 slepic a 15 kohoutů bažanta.

Stálých remízků a velké množství mezí, byla Jasénka jedinečná pro chov veškeré drobné zvěře. Zejména koroptví, křepelek, zajíců a později bažantů. Srncí zvěře byly velmi nízké stavy.

V té době však ještě hospodařili větší a drobní zemědělci. To vše zaručovalo zvěři velmi dobrý, všestranný jídelníček. Škoda však, že to vše skončilo rokem 1950.

Obec Jasenka byla přes protesty občanů od roku 1950 připojena ke Vsetínu a to včetně honiteb. V prosinci roku 1949, byli myslivci informováni o ukončení činnosti Honebního spolku na Jasence a tak se dohodli na posledním honu na rozloučenou.

Uspořádali hon na zajíce v prostorách Kulhánky – Staniska a ulovili tenkrát : 103 kusů zajíců a jednu lišku.

Liška byla ulovena hospodářem panem Jurčákem Karlem, který byl vyhlášen Králem honu. Zajíce svážel pan Machálek Karel (zemědělec a tehdejší velitel hasičů).

Byl to největší hon, s největším počtem ulovených zajíců v historii Jasenky.

To vše zanechalo v dalších letech svoji daň na stavech zaječí zvěře. V dalších letech se na stejné rozloze lovilo už jen 20 až 30 kusů zajíců.

Nastala pro myslivce nová doba, ne však radostná.

Velká část členů na Jasence se s připojením k městu Vsetínu a tím i připojení honiteb nesmířila a odešla z řad jaseneckých myslivců navždy. Začalo se na Jasence stále více rozmáhat pytláctví a byly velmi špatné vztahy mezi zbytkem myslivců.

Nová doba pro myslivost na Jasence.

V roce 1950 bylo Okresním národním výborem Vsetín rozšířeno Myslivecké sdružení Vsetín o další místní části Vsetína, o bývalou obec Jasenka a další bývalé obce.

Členové Mysliveckého sdružení Vsetín byli myslivci, plnili dodávky zvěře do státního výkupu, měli úkol dohlédnout na stávající honitby a na nové honitby města Vsetína, které vznikly po připojení dalších samostatných obcí ke Vsetínu.

V Mysliveckém sdružení Vsetín, byly stanoveny nové úseky honiteb:

Úsek č.1 - Jasenice I

Úsek č.2 - Jasenice II

Úsek č.3 - Bečevná

Úsek č.4 - Rokytnice

Úsek č.5 - Ostrá Hora (začínala v Potůčkách směrem na převah do Semetína)

Úsek č.6 - Vesník

Úsek č.7 - Jasenka (levá strana Jasenky, hranice od Vesníku- Lazarusův potok, přes vršek Jasenky po hlavní cestu na Vsetín)

Úsek č.8 - Jasenka (pravá strana Jasenky, hranice od pěti lípek u hřbitova, přes vrchovou cestu na Dušnou, k místu zvaném U buka, po hlavní cestu na Vsetín)

Výměra obou úseků na Jasence se pak časem měnila, pohybovala se od 750 ha do 850 ha.

V roce 1951 Myslivecké sdružení Vsetín jmenovalo úsekové hospodáře do úseků 7 a 8. Na Jasence byli jmenováni úsekoví hospodáři: na úsek č.7 Basl Josef, na úsek č.8 Topolánek Jan.

Stav členů a hostů na obou úsecích 7 a 8 na Jasence byl následující: Basl Josef st., Topolánek Jan, Machalec Josef, Žamboch Josef, Kotrla Pavel (říkalo se mu Vaňek, bydlel v č.p.32, Na kopečku), Kotrla Jan (od Vaňků Na kopečku), Hurta Ladislav, Košut Jindřich, Kaňát Josef st., Zgarba Rudolf, Pop František, Mikulec Jan.

Když jsme v roce 1949 ,ještě jako učni, společně s Novosadem Josefem, byli přiděleni na objekt číslo 5 ve Zbrojovce Vsetín, žádný z nás netušil, že jsme přišli do prostředí mezi myslivce.

Ti tam pracovali na různých profesních místech. V kontrole, jako rytec, pracoval pan Haschka Emil, pozdější hospodář MS Vsetín. Když zjistil náš kladný vztah k myslivosti, tak nás přesvědčil, abychom si udělali zkoušky z myslivosti a posílili myslivce na Jasence. Zároveň získal i pana Adámka Jana, který ve Zbrojovce Vsetín pracoval jako technik, také v objektu č.5 .

A tak jsme v roce 1953 my tři - já, Novosad Josef a Adámek Jan, udělali zkoušky z myslivosti. A zařadili se jako tzv. povolenkáři na Jasence u pana Basla Josefa a Topolánka Jana. Velkou radost to u nich nevyvolalo, přesto, že jim na úsecích chybělo členů. (pozn: povolenkář měl právo na honu střílet zvěř na základě jednotlivých povolení MS Vsetín, aniž by byl členem úseku)

Josef Buš

Jan Adámek

Josef Novosad

Během tohoto roku 1953 přibyli do obou úseků na Jasence noví členové:
já - Buš Josef, Adámek Jan, Novosad Josef (později měl přezdívku Werich, protože byl neuvěřitelně podobný Janu Werichovi), Basl Josef ml., všichni z Jasenky, dále Pifka Jan ze Semetína a Brázda Miroslav ze Vsetína.

Následující roky na Jasence nebyly nijak šťastné pro nové hospodáře a ani pro členy.

Po mém příchodu z vojny v roce 1957 se naše cesty s Jasenkou na čas rozešly. Když pro mne, jako úsekového člena na Jasence, už údajně nebylo místo, odešel jsem z Jasenky.

Odešel jsem na úsek č.3-Bečevná, k panu Jaroslavu Kořenkovi, úsekovému hospodáři.

Novosad Josef po vojně také skončil s myslivostí na Jasence, oženil se, začal stavět rodinný domek.

Adámek Jan zůstával dál na Jasence jako povolenkář, bez zájmu o dění, neboť nálada na Jasence nebyla dobrá. To mně říkali i další členové z Jasenky.

A tak jsem byl rád, že na Jasence nejsem. Vládl tam klan Baslů a Topolánků a zbytek znechucených myslivců jen přihlížel. Začala i politická šikana, nikdo nikomu nevěřil.

Můj příchod na Bečevně v roce 1957.

Byl to svátek, na který po celý život nezapomenu. Tím se můj osud naplnil a nevědomky jsem se stal myslivcem na celý život.

A splnil jsem také osudové přání mého p.p.pradědy Buše Josefa, hajného z Dušné -Lopunic, který byl panský hajný kolem roku 1880 na Dušné v hájovně na Lopunicách. Jeho velkým přáním bylo, mít lesáka nebo myslivce v rodině. To mi sdělil můj otec z hrdosti, když jsem v roce 1953 složil zkoušky z myslivosti.

Příchod na Bečevně, k panu Jaroslavu Kořenkovi, se nedá zapomenout a zapsal se do mé mysli na celý život. Pan Kořenek, s dobrým kolektivem myslivců, mně velmi srdečně přivítal. Byl vzorem myslivce a učitelem praktické části myslivosti a přírody. Naučil mě všemu, co jsem v pozdějších letech potřeboval.

Stavy zvěře na Bečevné byly na výměře 280 ha velmi vysoké a to díky všem myslivcům, kteří tam působili.

Odstřel zvěře za rok býval 20-25 kusů zajíců, 20-30 kusů bažantů, 12-15 kusů srnčí zvěře. S tímto odstřelem se řadili do prvních míst v MS Vsetín.

Já jsem se také po všech stránkách zapojil. Jako členu závodního klubu Zbrojovky Vsetín, mi bylo umožněno vepsání kulovnice do zbrojního průkazu jak pro odstřel srnčí, tak pro kulové závody všech stupňů. Byl jsem požádán p. Kořenkem, abych se zapojil do lovu holé zvěře srnčí.

A tak velká část holé zvěře na mne čekala. Neboť v těch letech MS Vsetín plnilo povinné dodávky srnčí zvěře na státní výkup. Po třech letech působení na Bečevné jsem dostal za odměnu jednoho srnce, ročka. Pak jsem začal při honech zavádět honce a myslivce a tím se učil ovládat další dovednosti myslivce.

Odstřelem zvěře a mými střeleckými dovednostmi a úspěchy na závodech, na které jsem byl vyslán okresním výborem MS Vsetín, mě vysoce uznávali zdejší myslivci i Okresní myslivecký svaz Vsetín.

Do mého věku 50-ti let jsem se zúčastnil všech střeleckých závodů okresních, krajských i celostátních. Po druhém vítězství v krajských závodech v roce 1966 jsem byl vyslán na celostátní kulové závody (pozn.: závody ve střelbě z kulových zbraní, trojboj) do Sliache, na Slovensko. V závodech jsem si vystřílel 3. místo v republice, což do roku 2000 nikdo v našem okrese nedokázal.

Závodní klub Zbrojovky Vsetín a Okresní myslivecký svaz mně za reprezentaci poděkovali a uhradili mi náklady spojené se závodem. Za bronzovou medaili jsem obdržel povolenku k odstřelu muflona v hodnotě 6.000,-Kč od Lesního závodu Vsetín.

Na výboru MS Vsetín se slavilo, pan Haschka a Kořenek vsadili jeden litr slivovice na to, že na závodech uspějí. Oslavy to byly velkolepé.

Loučení s Bečevnů, smutek v duši.

Když jsem chodil domů na Jasenku k rodině, tak jsem znal náladu myslivců a poměry, které tam panují. Říkal jsem si, že je dobře, že tam nejsem, toto bych nesnášel. Nevěděl jsem však, že osud můj bude zanedlouho znovu Jasenka.

V roce 1963 předseda MS Vsetín, František Růžička, pozval pana Jaroslava Kořenka na samostatný výbor a seznámil ho s návrhem výboru na mé přeřazení na Jasenku do funkce úsekového hospodáře na úsek č.7, a jmenování úsekovým hospodářem na úseku č.8 Adámka Jana. Byl seznámen s důvody, se situací, která vznikla na Jasence (pytláctví, žádosti členů o přeložení). Pan Kořenek pochopil, že se nedá nic dělat.... Vyřešit problémy Mysliveckého sdružení byly přednější.

Pan Kořenek na druhý den přišel k nám domů a ve slabé chvíli mě řekl celý záměr výboru. Zároveň mne požádal, pokud se to uskuteční, abych mu pomohl s odlovem holé zvěře srncí. To jsem slíbil a plnil.

Tím pro mne dobrá pohoda končila. Byli jsme z toho oba velmi smutní, neboť jsme k sobě našli velmi dobrý vztah. Ještě mně p.Kořenek sdělil, že mu hospodář MS Vsetín p.Haschka slíbil, že jak se situace na Jasence vyřeší, budu se moci vrátit na Bečevnů. To se však již nikdy nestalo.

První chvíle po odchodu pana Kořenka jsem uvažoval o ukončení myslivosti navždy. Pak jsem si vše v klidu promyslel a poradil se s manželkou. V tu dobu jsme měli malé děti. Vzájemná dohoda zvítězila. Rozhodnout jsem se však musel sám.

Pak jsem šel na Jasenku za švagrem Janem Pífkou a Josefem Machalcem. Slíbili mi pomoc, ale zároveň mne varovali, neboť Topolánek Jan byl předsedou KSČ, jedním ze zakladatelů JZD Vsetín (pozn.: později JZD Svornost) a měl velkou moc. Basl Josef st. byl členem výboru Komunistické strany na Jasence. Do této myslivecké rodiny patřili ještě dva myslivci: Basl Josef ml. a Hurta Ladislav. Žádný se nechtěl vzdát postavení ve vedení úseku 7 a 8. Těžké bylo mé rozhodování.

V tom roce (r.1963) jsem byl pozván na říjnový výbor MS Vsetín. Předseda Růžička František a hospodář Haschka Emil mne seznámili se záměrem výměny hospodářů z důvodu velmi zlé situace na Jasence: žádosti o přeložení, pytláctví a špatné vztahy mezi myslivci.

Hospodář Haschka Emil mi tenkrát řekl:

„Jožko, jestli máš Jasenku rád a myslivce v ní, tak nám pomůžeš. Jinak Jasenku musíme rozdělit! Potok Jasénka bude hranicí, půl Jasenky případně úseku č.1 Jasenicím, pod hospodáře Výchopně Jana a půl Jasenky přejde pod úsek č.6 na Vesník, pod hospodáře Kostku Františka.

To byla pro mne velká rána, jednalo se o Jasenku. To jsem nemohl dopustit. Budoucnost by nám to nikdy neodpustila. Na rozmyšlení jsem dostal jeden týden.

Na druhý den, po zasedání ve výboru, jsem se šel poradit s myslivci, se kterými jsem na Jasence počítal. Pan Adámek Jan souhlasil, že povede úsek č.8, ale s odkladem na jeden rok. Měl povinnosti na Jasence (zastupoval faráře v nedělních bohoslužbách), zároveň věděl, že to nebude lehké a nechtěl si kazit jméno. S podmínkami dohody jsem souhlasil.

Za týden jsem na výboru MS Vsetín všechny seznámil s dohodou mezi mnou a Adámkem Janem. Já jsem požádal výbor o plnou podporu a zároveň o souhlas ke změnám, které musím na Jasence provést. Dostal jsem „volnou ruku“.

Pak se na výbor MS Vsetín dostavili Topolánek Jan a Basl Josef st. a předseda Franta Růžička jim sdělil, že je oba od 1.1.1964 odvolává z funkcí úsekových hospodářů na Jasence.

Bylo to pro ně velké zděšení. Řešily to tenkrát i městské orgány komunistické strany. Kdyby nebylo pana Růžičky, předsedy MS Vsetín a v jedné osobě také tajemníka Okresního národního výboru, tak by to špatně dopadlo pro všechny, kdo se v té věci angažovali.

Listopad až prosinec 1963.

Na hony na Jasenku jsem byl vyslán výborem MS Vsetín jako pozorovatel. Do ničeho jsem nezasahoval, bylo to vše v režii Basla Josefa a Topolánka Jana.

Po poslední leči to bylo trochu divoké, až hysterické. Tím skončilo poslední dějství bývalého vedení na úsecích 7 a 8 na Jasence.

Můj příchod na Jasenku.

Leden 1964.

V prvním týdnu nového roku 1964 byla svolána schůze úseku 7 a 8 za účasti hospodáře MS Vsetín p. Haschky. Členové obou úseků Jasenky byli seznámeni ze závěry výboru a s odvoláním hospodářů p. Topolánka Jana a p. Basla Josefa st. z důvodů pytláctví na úseku 7 a 8 a velmi špatných vztahů mezi myslivci na Jasence.

Dále byli členové seznámeni se změnami ve funkcích úsekových hospodářů, odsouhlasenými na výboru MS Vsetín. Byli jmenováni noví úsekoví hospodáři : já-Buš Josef na úsek č.7, a pan Adámek Jan na úsek č. 8.

Následovala široká diskuse:

Bývalí hospodáři si vyslechli, jak jich „měli členové rádi“ a proč chtěli někteří pryč do jiných úseků. Byl jsem překvapen otevřeností. Zároveň to bylo pro mne velké poučení do budoucna, jak se má jednat. Schůze byla ukončena tím, že se za týden sejdem již v nových podmínkách úseku 7 a 8.

Všichni členové z úseku 7 a 8 byli svoláni na schůzi v neděli, druhý lednový týden roku 1964, v 15 hodin do hospody U Sachrů na Jasence.

Této schůze se zúčastnili i zástupci honců:

Hříbek Antonín, Srněnský Jan, Hučík Jan a Machálek Karel.
Zástupci honců byli přivítáni všemi našimi členy.

Schůzi jsem vedl já:

- Přivítání všech přítomných členů obou úseků na Jasence.
- Seznámení s dohodou mezi mnou a p.Adámkem Janem, že povedu jeden rok oba úseky.
- Požádal jsem členy úseku 7 a 8, o nastolení nezbytné kázně a kamarádství, jako základ naší společné práce. A pokud s tím někdo nesouhlasí, může odejít, nebudeme se zlobit.
- Vyzval jsem členy úseku 7 a 8, aby řádně zvěř krmili, neboť zima byla veliká a bohatá na sníh. Zároveň se mělo začít předběžně sčítat zvěř u krmelců. Jinak samotné sčítání by mělo proběhnout poslední neděli v březnu.

Bývalí hospodáři Basl Josef st. a Topolánek Jan, dále členové Hurta Ladislav a Basl Josef ml., během schůze odešli. Do konce schůze se vrátili Topolánek Jan a Basl Josef st. a omluvili se, že se nechali unést emocí.

Na závěr jsme já a Adámek Jan členům poděkovali za podporu a pomoc v nastávající práci.

Tím schůze skončila a pokračovala kamarádská volná zábava, bez jakýchkoliv zábran. Na dobré přátelství mezi členy a honci padla nejedna láhev „myslivce“. Slib věrnosti členů a honců byl naplněn.

Další schůze členů úseku 7 a 8 na Jasence byla poslední neděli v únoru 1964, v hospodě u Sachrů na Jasence.

Schůzi jsem vedl já.

Program schůze:

- Zahájení.
- Nové rozdělení členů na úseky 7 a 8.
- Sčítání zvěře.
- Doplnění členské základny a získání nových členů.
- Diskuse-ukončení.

Členové úseku č.7:

Buš Josef - hospodář, Basl Josef st., Žamboch Josef, Kotrla Pavel (od Vaňků), Novosad Josef, Kaňát Josef-host, celkem 5 členů a 1 host.

Členové úseku č.8:

Adámek Jan - hospodář, Topolánek Jan, Kotrla Jan (od Vaňků), Machalec Josef, Pifka Jan, Brázda Miroslav, celkem 6 členů.

Sčítání srnčí zvěře v roce 1964 nebylo tak snadné. Nebylo srnčích krmelců, kde by se zvěř zdržovala, byly zásypy pouze pro zajíce a bažanty, a to velmi zřídka a ve špatném stavu. Celkem bylo na Jasence spočítáno 15 krmelců a 6 zásypů.

Stavy zvěře srnčí v roce 1964 na Jasence:

Úsek č.7 – 11 kusů

Úsek č.8 – 8 kusů

Celkem 19 kusů

Hospodář MS Vsetín p. Haschka byl z výsledků sčítání zvěře úplně zklamaný a nechtěl těmto výsledkům sčítání zvěře věřit. Byl se na Jasence o tom několikrát přesvědčit na vlastní oči, já jsem ho po Jasence doprovázel. Veliké zklamání jsem cítil i já a nechtěl jsem se s tím smířit. Proto jsem se obrátil na pana Kořenka Jaroslava, hospodáře úseku č. 3- Bečevná, který mi slíbil pomoc.

Obešli jsme s panem Kořenkem celů Jasenku a promýšleli plán na zvýšení stavu srnčí zvěře, neboť na Jasence byly velmi příznivé podmínky pro zvěř, dokonce lepší, jak na Bečevné.

O výsledku jednání s panem Kořenkem a navrženém plánu jsem informoval Adámka Jana, Novosada Josefa, Machalce Josefa a nastínil jsem návrh řešení. Všichni mne podpořili a ujistili, že mne podpoří v prosazování záměru na zvýšení stavů zvěře srnčí na Jasence.

Zpracoval jsem konkrétní návrh na zvýšení stavů srnčí zvěře na Jasence a předložil ho na další schůzi úseků 7 a 8 v roce 1964:

1. Vybudování nových srnčích krmelců-v prostorách, kde se zdržuje srnčí zvěř a je voda.
2. Vybudování nových slanisek a rozštipců ze soli (pozn.: rozštipcec je vyšší pařez z čerstvě uřezané březce, který se s vrchu naštipne a do štěpu se vloží solný kámen).
3. Řádné krmení kvalitním senem (jetel).
4. Zajistit a vytipovat vodní zdroje pro zvěř.
5. Zvýšená ochrana zvěře, odstřel škodné.

Můj návrh byl přijat a usnesení z této schůze se stalo základem naší společné práce pro rozmach srnčí zvěře a zajíců na úseku 7 a 8, pro léto 1964, 1965 a 1966.

Správnost přijatého návrhu se průběžně ukázala jako velmi správné a prozíravé rozhodnutí s každým přibývajícím rokem.

V roce 1965 bylo na Jasence střeleno:

10 kusů srnčí zvěře

123 kusů zajíců

65 kusů bažantů

Během roku 1965 přibyli do úseků na Jasence další členové:

Kaňát Miroslav do úseku č. 7.

Knébl Jan a Hořelka Jan st. do úseku č. 8.

Machalec Josef přešel z úseku č. 8 do úseku č. 7.

V roce 1966 bylo na Jasence střeleno:

14 kusů srnčí zvěře

89 kusů zajíců

68 kusů bažantů

Na plnění přijatého návrhu z roku 1964 měli největší zásluhy tito členové:

Úsek č. 7: Novosad Josef, Kaňát Miroslav, Žamboch Josef, Machalec Josef, Basl Josef st.

Úsek č. 8: Adámek Jan, Pifka Jan, Knebl Jan, Hořelka Jan, Brázda Miroslav, Topolánek Jan.

Do akce na zvýšení stavu zvěře na Jasence se zapojili i honci, kteří založili svoji honáckou organizaci, vedenou Hříbkem Antonínem a Srněnským Janem, další členové byli Surovec Bohuš, Bartoník Jan, Šopa František, Machálek Karel, Novosad Alois.

V roce 1966, na slavnostní schůzi úseků 7 a 8 na Jasence, jsem tlumočil největší poděkování panu Jaroslavu Kořenkovi za pomoc a rady, kterými přispěl k rozvoji úseků 7 a 8 na Jasence.

Slávku děkujeme, čest Tvé památce !

Hodnocení po třech letech usilovné práce, v letech 1964-1966:
Dílčí hodnocení úseků 7 a 8 jsme prováděli každým rokem. A vždy jsme něco vylepšili. Stavby srnčí zvěře šly nahoru. Průběžný odstřel holé (pozn.: srnčí zvěř) jsem prováděl převážně já a Adámek Jan po celá tři léta.

Leden 1967.

Na hodnotící schůzi MS Vsetín v lednu 1967 byli přítomni mimo jiných: hospodář MS Vsetín pan Haschka Emil, pan Schauer Bohuš a hospodář úseku č.3 pan Kořenek Jaroslav a také delegace honců z Jasenky: Hříbek Antonín, Srněnský Jan, Machálek Karel, Bartoník Antonín, Šopa František.

Připravil jsem podrobné hodnocení celého tříletého období práce na obou úsecích Jasenky. Zároveň jsem vyzdvihl, že jsme měli poprvé po třech letech hospodaření srnčí guláš na obou našich úsecích 7 a 8. Neboť hospodář pan Haschka před třemi lety řekl, že srnčí guláš na Jasence bude, až nachováme srnčí zvěř.

Pan Haschka všem přítomným poděkoval za snahu a dobrý příklad pro celé MS Vsetín. Poukázal, že jsme na Jasence dosáhli stejných i lepších výsledků, než v ostatních jednotlivých úsecích MS Vsetín.

Jako příklad uvedl zvýšené stavby srnčí zvěře na Jasence za období let 1964-66:

<u>Srnčí:</u>	<u>úsek 7</u>	<u>úsek 8</u>
r. 1964	11 kusů	8 kusů
r. 1966	18 kusů	12 kusů

Stavy zajíců na Jasence jsou nejvyšší v celém MS Vsetín:
Na honech v úsecích 7 a 8 bývalo střeleno 110 -130 kusů zajíců ročně.

Pan Haschka Emil vyslovil velké poděkování Jasence a Jasenku dal za vzor pro celé MS Vsetín. Ve výroční zprávě zároveň uvedl, že chodil na hony na Jasenku a organizaci honu, kterou viděl, dával za příklad celému MS Vsetín. Dále vysoce hodnotil účast honců na honech a jejich organizování, podíl honců na výsledku jednotlivých výřadů po honech na zajíce i bažanty.

Jinak, když byl na Jasence hon na zajíce, odnesli se první ulovení zajíce na guláš kuchařovi a on se již o vše postaral. Většinou vařil Josef Novosad (zvaný Werich) nebo Bohuš Surovec. A zaječí guláš byl pak podáván po honu jako pohoštění pro myslivce a honce i pro pozvané hosty z řad veřejnosti.

Bylo by nespravedlivé a nečestné, kdybych se nevrátil k našim vztahům mezi mnou a Baslem Josefem a Topolánkem Janem. Do tří let, od mého příchodu na Jasenku a mém převzetí funkce hospodáře na úseku č.7, to byly ty nejlepší vztahy a důvěra mezi námi. To vládlo až do konce jejich života. Rád na ně v dobrém vzpomínám.

Tříleté období vzájemné spolupráce obou úseků na Jasence skončilo a úseky podle tehdejší dohody začaly pracovat už odděleně. Tím se uvolnila cesta k samostatnosti a soutěživosti obou úseků na Jasence.

Až na společné sušení sena, společné akce (výlety, zábavy apod.), které zůstaly dále zachovány ve vzájemné spolupráci.

Rok 1968.

Konec roku 1967 a začátek roku 1968 přinesl do MS Vsetín mnoho zásadních změn.

Funkci předsedy MS Vsetín ukončil pan Růžička František a hospodář MS Vsetín Haschka Emil. Do vedení MS Vsetín byli zvoleni pan Hofr Václav do funkce předsedy a pan Schauer Bohuslav do funkce hospodáře.

Ostatní členové výboru a jednotliví úsekoví hospodáři zůstali ve svých funkcích.

Po celém úseku č.7 začala výstavba nových zásobníkových krmelců a bažantních krmelišť.

A hlavně úseky 7 a 8 začaly pomýšlet na výstavbu přístřešku na seno a chatek, jako zázemí pro myslivce, v rámci možností MS Vsetín.

Výstavba chaty se seníkem na Jasence v Kaňátkách se měla realizovat jako první. Velkou mírou to byla zásluha předsedy MS Vsetín, p. Hofra. Pomohl jak po stránce materiálního zajištění, tak při zajištění povolení stavby na Městském úřadu Vsetín a další materiální pomoc z JZD Svornost. Ostatní záviselo na šikovnosti a zručnosti jednotlivých úsekových hospodářů a členů úseků na Jasence.

Dalším mým cílem bylo připojení jedné leče - honební místo u Trčků, z úseku č. 6 Vesník, k našemu úseku č. 7 Jasenka. Můj návrh na připojení této leče k úseku č. 7 jsem od začátku mého působení na Jasence nemohl ve starém výboru prosadit. Pan Kostka František, hospodář na úseku č. 6, byl proti mému návrhu a svůj protest na výboru vždy vyhrál.

Za pomoci p. Hofra se logický krok nakonec provedl a připojení honitby z úseku č. 6 bylo provedeno. Pomohlo nám to na Jasence hlavně při honech na drobnou zvěř.

Pak jsem připravil pro členy úseku č.7 návrhy dalšího rozvoje myslivosti na Jasence pro léta 1968-1972:

1. Na základě zvyšujících se stavů srnčí a drobné zvěře, byla nutná dostavba posedů a krmelišť na nových místech.
2. Rozvoj zemědělské produkce a obsévání nových celků, vrcholových částí Jasenky.
3. Získávání nových myslivců z řad jaseneckých honáků a přátel myslivosti.
4. Příprava velikého snu myslivců: Postavení chaty se seníkem v Kaňátkách.

Po diskusi byl návrh přijat a podpořen. A také to bylo náležitě zapito.

Od roku 1967 do roku 1969 bylo na Jasence průměrně ročně loveno:
16 kusů srnčí zvěře
96 kusů zajíců
62 kusů bažantů
7 kusů koroptví se ulovilo na posledním honu ve Vesníku

Pořádání mysliveckých zábav na Jasence.

Od roku 1967 jsme začali na Jasence organizovat pravidelně zábavu na školním hřišti na Jasence a v hospodě U Sachrů na Jasence hlavně pro naše myslivce a honce, ale také zemědělce z Jasenky - majitele pozemků na našich honitbách, hasiče z Jasenky.

To mělo veliký ohlas od občanů Jasenky. Na naše zábavy a akce přicházeli i myslivci z ostatních úseků Mysliveckého sdružení Vsetín.

Dobrá nálada, velké a hodnotné tomboly -hlavní cenou v tombole bývala zvěřina, veselá vystoupení jaseneckých honců, na kterých vždy zaznívala jejich honácká hymna.

Na vystoupení honáků převážně přednášel Surovec Bohuš:

„Vážení přátelé, honci a honačky,
myslivci a myslivečky,
všecky vás tady srdečně vítám
kvůli tým srnčím kýtám,
co sa z nich dnes guláš vaří,
ať ste tu dnes mladí či staří.

Honácký spolek jsme ustavili,
předsedů Tonda Hříbka pověřili,
on totiž ze všech nejvíce
postrašit umí zajíce.
Náměstek jeho Karel Machálků,
že má rád pušku, to vidět je na dálku.

Julek Graipl zasej pokladník,
v civilu kovář – ináč záletník.
Tajemník – Mirek Kostků
je v Liptě, co bikiny šije,
Surovec Bohuš prý statný je hoňák,
dnes říká: chlapi, lepší je koňak.

Člen výboru je Mrlinů Jan,
vždycky měl k pušce lásku jak trám,
Opršal Laďa- pušku měl, prodal ju,
na co mu, když nemá nábojů.

Patří k nám také Jan Hučíků,
od Anče za výkon, má metál hoňáků,
aj Šopů Franta, ten starý sportovec,
za srnkama honí sa na kopec.

Janek Srněnský, věrný syn přírody,
povídá: lepší by byl hon na roby.
Filáků Čenda také chlap náš,
nestačí už srnky honit, tož vaří guláš.

Všecky nás představovať nebudu,
nemyslete ale, že sme spolek pobudů,
toť úbor náš je honácký,
čagan v ruce, klobúk na tři facky.

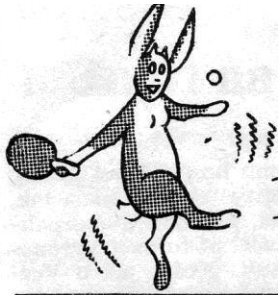
Rádi máme všeci přírodu,
rádi víc gořalku než vodu.

Na hony chodíme vždycky vesele,
ať je mráz, blato - či sněhem ustele.
Odměnou je nám vždy výřad zvěře
a uznání mysliveckého hospodáře Buše.

Přijměte dnes od nás trochu guláše,
jezte a pijte, dnes je to za naše.
Veselí buďte jak zajíc z polany,
vždyť život je jak žebřík od kurníku,
krátký a posraný.

Lovu zdar!

A většinou pan Surovec Bohuš pak čítával úryvky z právě vydávaných
„Zaječích rozhledů“, které honci na Jasence vydávali.

OBNOVENÉ
VYDÁNÍ
1971* 1990

Zaječí rozhledy

Vážení susedi, příznivci jaseňeckých myslivců a hoňáků, dostává se vám do ruk první číslo nového časopisu „Zaječí rozhledy“. Vydáváme ho na přání široké jaseňecké veřejnosti. Už dávno chtěli občané vědět, co je to za spolek otrhaných chlapů s čaganama, kteří sa nekdy v nedělu vyrojija z chalup a táhnú spolu s myslivcama dědinú hore či dule. Víteji, tož každého neco baví. Nekeří chodijá za robama, jiní zasej za rybama, nekdo hraje fotbal, jiný zas sbírá známky. My máme rádi přírodu, zvěř a čerstvý vzduch, tož chodíme myslivcom vyhánat zvěř, když je hon. A tož to víte, že při tom je dycky aj nejaká legrace, keré je k životu také třeba, tajak říkává dochtor Šovadina – legrace a humor – nadevšecko léčení. Tož už víte, co sme zač a dalėj sa v týchto novinách dovíte o všelijakých příhodách z našeho hoňackého života a věříme, že aj vy sa všelijakým blbovinám zasmějete, a o to nám hlavně ide. Nakonec vás musíme upozornit, že osoby v týchto novinách jmenované sú vymyšlené a pokáď by ména nekomu připomínaly sebe, je to podobnost čistě náhodná.

Hoňáci

Tře sa vybrali na hon, s jednu flintú. Přišli do lesa, dva žďarali do dury, takéj menši, a jeden hlídál co vyleze. Vypáli králik, rana, trefa, dali králika na čagan a pochodujú dál. Přišli k takéj větší dure, zažďarali, vylézł medvěd. Rana, trefa, dali medvěda na čagan a pochodujú dál.

Přišli k ohromně velikéj dure, těšijá sa, co to bude za herdek-zvířa. Žďarali, žďarali, hodnú chvílu – až vyjel z dury rychlík a přejel ich.

A v roce 1970

Vážení přátelé, myslivci a myslivečky, honá-
ci a honáčky a ostatní vyznavači svatého Hu-
berta. Vítám vás ménem našeho honáckého spol-
ku v Jasence na našem posezení při guláši.

Hned zkraja chcem rozveselit vaše ošknůrené
ksichy zpráv, že ho nemusíte platit. Gde sme
vzali peníze na zaplacení srnca myslivecké spo-
lečnosti, je naša věc a vaša zbytečná starost.
Chcu tým enom vysvětlit manželkám honáků,
kerým sa prvni týdeň ztratily peníze, že to je-
jich chlapi neprochlastali v hospodě, ani nepro-
hýřili s cizí na robama, ale dali jich do honác-
kéj kase.

A protože ste tu dnes kaj nekeří noví, musím
vás trochu seznámit s naším spolkem a jak to
cosi s tým gulášem bylo.

Celú tu hovadinu s gulášem vymyslel Tonda
Hřibů, vrchní honák, kerý je takéj naším před-
sedů. A to víte, je před volbama, tož aby moh
byť zas zvolený, musí vyvíjat jakúsi aktivitu.
Funkci předsedy získal tým, že se dobře brchá,
jak doma, tak aj na honě. Byl by však eště lep-
ší předseda, dyby ho v téj funkci nebrzdila je-
ho manželka, kerá mu placama přistřihuje kříd-
la. Nedovede pořád pochopit, proč před každým
honem nebo gulášem, musí byť aspoň patnáct
schůzí a porad, při kerých sa pije koňak a zpí-
vajú mislivecké písničky. Podobné zaostalé ná-
zory se projevují aj u většiny ostatních manže-
lek honáků. Nás to ale nesmí nikdy odradit, pro-
tože co svět stojí, dycky měli chlapi s ženskými
potíže, začalo to už v ráji a je to aj dodnes. Pro-
sím vás, co víja ženské o starostách takového
chlapa. Každá hledí enom naflágat děcek a ty
chlape sa potom staraj. Každému ide starosta-
ma hlava kolem, šak sa podívejte, lesti nekerá
ženská má oblezenú hlavu, jak třeba já, nebo
Mirek Kostků. Třeba takéj předseda honáků
před honem. Co mu to dá starostí dať enom do-
hromady chlapy. V pondělí je hospoda zavřena,
nekerí chlapi v úterý nesmíja do hospody jít,
jiní zase ve středu, nekerí chlapi chodíja do hos-
pody schválně každý deň, protože nevíja, kerý
deň ta schůza bude, v sobotu je obyčejně doma
kúpání, to zas roby aspoň nás ty schopnější
chlapy, potřebují doma, jinak vyhrožují, že si
na umytí zád zavolajú druhého, chlap je vyner-
vený, celú noc starostama nespí a potom má po-
řádně plnit povinnosti honáka doma a eště a,
na honě.

Takovému mysliveckému hospodářovi je hej,
ten enom řekne: Tondo, ty chlapy tak a tak,
vlezte do každého chrásta, pořádně tlučte pali-
cama a řvěte jak na fotbále, ať tu zvěř vyžene-
te. Honci řvú jak pominutí, gécání jak u Ver-
dúnu a když skončí leť, tož na výřadě je jeden
zajíc, kerý sa zabil o strom, jak byl vylekaný.
A eště ti takéj Josef Búšů řekne: kruci, jak
to honíte, dyť ste nic nevyhnali. Tož to všecko
naše roby nevíja a eště si myslíja, že je to pro
nás jakási zábava. Neuvědomují si při každéj
týžici gulášu, co dávajú do huby, kolik je v ní
dřiny a potu, aj vlastního chlapa, kerému třeba
ráno nedaly ani šikovnú svačinu, nebo sa do-
konca nepostaraly, aby chlap měl sebu trochu
teho rumu, nebo slibovice, aby mu nebylo zi-
ma. Na základě tychto zkušeností doporučuje ho-
nácký výbor, aby v letošni mysliveckéj sezóně
chodily honit roby a chlapi budú doma vařit a
starat sa o děcka. Bylo by to aj lacinější, proto-
že ženské sú týma střelnýma zbraňama už vy-
javené a chlapi to musíja kupovat. Máme zato,
že tento návrh prosadíme, protože národní vý-
bor nám půjde na ruku, když předseda Karel
Machálků je naším členem, kerý tyto honácké
problémy zná. Nedá sa ale říct, že by všeci chla-
pi měli ze svojíma robama stejné potíže. Neke-
ré zase, třeba Vlasta Filášková, Opršalíková ne-
bo manželka Jana Hučákového, nebo moja, ří-
kajú: toť máš peníze a běž do hospody, stejné
si doma na nic platný. Nekeré ženské sú zaséj
tak sobecké, třeba Alena Mrlíková, že aby měla
Jana celú nedělu u sebe, tož račí posílá na ho-
ny svoje nezletilé ogary. Sme takéj zvědaví, jak
bude letos manželka Jože Machálkového vymlúvat
neučastí svojeho chlapa na honoch, dyž
už má barák obhoděný aj s fasádú a nebude
měť už co dělat. Je nebezpečí, že mu zas neja-
kú prácu vymyslí. K pohovoru bude museť byť
pozvaná aj Marta Bravenčíková, kerá nedala
Janovi ani ráz volno na hon a posílala ho na
brigády, prý bude vdávat cery a potřebuje na
to peníze. Je to špatná výmluva, protože pořád-
ná mama zařídí cěram takéj bohaté ženichy,
aby týto starosti neměla. Příkladný poměr
k myslivosti projevila Ivana Zgarbíková, kerá
posílala svojego chlapa na hon aj když není čle-
nem, dokonce mu dala na dnešní večer stovku,
aby si moh zaplatit zápisné. Nakonec upozor-
ňujeme, že pro letošni rok sme museli pro veli-
ký zájem zastavit přijímání nových členů do
honáckého spolku, protože počet honců převý-
šil už množství zvěře v revíře, takže na 1 zají-
ce připadá 12 honců. Sice, když poslucháme na-
še myslivce v hospodě, zjišťujeme, že po každéj
vypitéj štampli, zvěře přibývá, takže, gdo by
to doopravdy neznal, by si řek, že v poli už ne-
ní pro zvěř kde šlápnůt.

Přátelé, to by byla tak celá zpráva o našich
problémech a včil eště několik zpráv z černé
kroniky našeho časopisu „Zaječí rozhledy“, ke-
ré došly po uzávěrcě listu:

Stížnost na myslivce

Městskému národnímu výboru

Věc: Stížnost.

Ctěný Národní výbore!

Měla jsem kočku. Byla krásná, černá, srst se jí leskla jako hedvábí. Manžel jí rád hladil, bral ji do ruky a mazlil se s ní. Ale i sousedi ji měli rádi, rovněž ji rádi hladívali, když k nám přicházeli na návštěvu.

Při hlazení obvykle naježila srst a zvedla ocas. Nejráději měla maso, občas pila i mléko. Dokud byla menší, držela se domova, když byla již větší, občas se i zatoulala do polí, kde ráda chytala ptáky. Nelekala se ani těch největších. Proto měli na ni zásluh myslivci, rádi by ji dostali. Číhali na ni často u lesa, avšak marně. Až jednou ji střílel myslivecký hospodář Jozef Búš.

Zádám ctěný Národní výbor, aby mi byla přidělena kočka nová, nebo poskytnuta náhrada a aby byl dotyčný myslivec potrestán.

Vendelína Skočdopolová

Odpověď národního výboru.

Vážená paní,

chápeme Vaše rozhořčení nad ztrátou kočky.

Nemůžeme ale dobře posoudit, jakou cenu Vaše kočka měla, protože jste nám ji nikdy neukázala. Naši ptáci jsou v přírodě velmi důležití. Proto je žádné kočky nesmí žrát. Vy pláчете nad jednou ztracenou kočkou, my naproti tomu nad zničenými ptáky. Myslivce trestat nemůžeme, protože zákon říká, že toulavé kočky, zvláště pak ty, které žerou ptáky, jsou nebezpečné a smí být utraceny jako škodná.

Nakonec Vás upozorňujeme, že není v kompetenci Národního výboru tyto otázky řešit. Záležitost koček a ptáků v Jasence je věcí předsedy občanského výboru, Čendy Filáka, na kterého se s důvěrou obraťte.

S úctou: Machalík

Ožralý zajíc

Vrátil se ožralý zajíc z hostiny a vlézl do svojího dúpjate. Přidú k dúpjati dvě lišky a začaly sa tam rvať, až sa vzájemně roztrhaly.

Zajíc ráno vyleze z dúpjate a říká: To sem zasěj v noci rádííl!

Lepší vepřové, jak zaječí

Střílál letos na honě Jaroš Tkadlečkú už po kolikátém zajícovi a netrefil, jak obyčejně. Čenda Filákú, co počice na honoch rany, lituje, že zasěj uték jeden zajíc z pekáča.

Jaroš má ale pohotovú útěchu:

Zajica vem čert, když tak rozmýšlám, mám rači vepřové jak zaječí!

Plcačky strýca Surovčáka u gulášu

v roce 1969

Vážení přátelé, honci a hoňácky,

myslivci a myslivečky,

všecky vás tady srdečně vítám

kvůli tým srncím kýtám

co sa z nich dnes guláš vaří,

ať ste tu mladí či staří.

Hoňácký spolek jsme ustavili,

předsedu Tonda Hříbka pověřili

on totiž ze všech nejvíce

postrašit umí zajíce.

Náměstek jeho Karel Machálkú

že má rád pušku, to vidět je na dálku.

Julek Graipl zasej pokladník

v civilu kovář – ináč záletník.

Tajemník – Mirek Kostkú je,

v Liptě, co bikiny šije,

Surovcú Bohuš – prý statný je hoňák,

dnes říká – chlapani – lepší je koňak.

Člen výboru je Mrlinú Jan,

vždycky měl k pušce lásku jak trám,

Opršál Laďa – pušku měl – prodal ju,

naco mu – když nemá nábojů.

Patří k nám také Jan Hučikú,

od Anče za výkon – má metalú hoňákú.

Aj Šopú Franta – ten starý sportovec.

za srnkama honí sa na kopec

Janek Srněnský – věrný syn přírody –

povídá – lepší by byl hon na roby.

Filákú Čenda, také chlap náš,

nestačí srnky už honit – tož vaří guláš.

Všecky nás představovat nebudu,

nemyslete ale, že sme spolek pobudů,

toť úbor náš je hoňácký,

čagan v ruce, klobúk na tři facky.

Rádi máme všeci přírodu,

rádi věc gořalku – než vodu.

Na hony chodíme dycky vesele,

ať je mráz, blato, či sněhem ustele.

Odměnu je nám vždy výřad zvěře

a uznání mysliveckého hospodáře.

Přijměte dnes od nás trochu guláše,

jezte a pijte – dnes je to za naše.

Veselí buďte jak zajíc z polanky,

dyť život je jak žebřík od kurníka –

krátký a po

Lovu zdar!

ZKŮŠKY NA HOŇÁKA

Jak jistě víte, každý pořádný myslivec a honec musí ovládat různé myslivecké zákony, předpisy, nauku o přírodě a zvěři, dále něco o střelných zbraňích a podobně.

Chcete-li být občane Novosade přijatý do našeho spolku coby hoňák, musíte nám zodpovědět několik otázek:

Komise: Vy ste ženatý?

Hoňák: Ano.

K.: Co nesmíte zapomět udělat ráno před honem?

H.: No esli myslíte to co já, tož víte, já to dělám dycky večer. Ráno už není času.

K.: Počkejte, to zrovna nemyslíme, do toho nám nic není, esli to uděláte ráno nebo večer, — co víme od vaší manželky, tož to neděláte ani ráno ani večer

Správná odpověď je: Nesmíte si zapomět vzít peníze na vydražení zajíce, svačinu a plucku slibovice, ať neptáte po druhých.

K.: Proč má zajíc krátký ocas?

H.: Aha, mňa nenachytáte, já vim, že zajíc nemá ocas, ale oháňku.

K.: Člověče, studoval ste nekdy základy myslivosti? Zajíc nemá ani ocas, ani oháňku, ale já vám pomozu. Začíná to na P!

H.: Aha, už vim. Prosimvás, ale - môžu to říct nahlas?

K.: No, proč by ně?

H.: P....

K.: Kdepak člověče, pírkó!

K.: Už ste nekdy stahoval zajíce?

H.: Nekolikrát, a dělám to dobře, protože dycky ně myslivecký hospodář Búš říká: Lojzku, stáhni ty zajíce dólú do stodoly, ať sa s nima nemusíme vláčiť!

K.: Co nám povíte občane Novosade o srncovi?

H.: Srnec je no, srnec je srnec.

K.: Tož to víme takéj, že srnec je srnec, ale co nám o něm řeknete!

Je to zvěř užitečná nebo škodlivá, je to zvěř nízká nebo vysoká a tak podobně.

H.: Ja, tož to já ovládám. Srnec je zvěř užitečná, lebo je z něho dobrý guláš. Dokud je srnec malý, patří do nízkéj zvěře a když je věčí, tož do zvěře vysokéj. Kromněvá toho je srnec takéj hrozně nebezpečný.

K.: Nebezpečný, jak to?

H.: Šak víte, jak lóni na honě napad honca Jána Srněnského, potrhál mu gatě a způsobil mu na zadku zranění.

K.: Kdy sa honcuje zajíc?

H.: No přeca, když sa mu chce tento ..., jako ...

K.: Co, tento jako ...?

H.: No, já myslim, jako když má chuť!

K.: Člověče, vy si myslíte, že to je jak u vás doma? Zajíc sa honcuje v době od února do srpna, a né jindy!

K.: Jak rozpozná střelec v letu kohoutka od slépký?

H.: V první řadě sa musí řídit tým, co hlásijá honci. Najlepší to ale pozná, až to spadne na zem.

K.: Co uděláte, když najednúc zjistíte, že proti vám utíká divočák?

H.: Zhodím gatě a vylezu na strom.

K.: Že vylezete na strom, to sa nedivíme, ale proč zdělatvat ty gatě?

H.: Dyž ňa divočák napadne, a potrhá ně holý zadek, to ně dochtor na nemocenskú spraví, ale nové gatě si musím kúpiť sám.

K.: Co uděláte, když zjistíte, že zajíc ohryzá stromky?

H.: Když zajíc ohryzá susedovy stromky, je to sranda, když moje, tož je to škoda.

K.: Proč zavírá myslivec při stílení jedno oko?

H.: Protože kadyby zavřel obě, nic by neviděl!

K.: Co dělajú myslivci při výřadu zvěře?

H.: Každý sa ponáhla uchytiť toho najvěčího zajíce.

K.: To nám tu nevykládajte! Správná odpověď je: Při výřadu zvěře musí každý myslivec a honec zdělat klobúk!

K.: Proč si myslivec bere sebú na hon psa?

H.: To je jednoduché, když nemože nic stříliť, spoléhá na to, že mu pes něco chytí.

K.: Umíte uvařit dobrý myslivecký guláš?

H.: Ja, vaření gulášu, to je moja specialita! Šak sa optajte mojej manželky, tá dycky říká: Lojzo, uvař guláš, máme všeci zácpu!

1. K těžkému ublížení na těle došlo na posledním honě v Javořině, když jedna statná srna zaútočila střemhlav na občana Jana Srňanského a zranila ho na zadní části těla. Je zajímavé, že když zjistila, do čeho narazila, šla se ještě rychle vykoupat do blízkého potůčku. Katastrofa byla dovršena ještě tím, že jeho manželka doma neuvěřila jeho vyličení příhody, když zjistila, že má plné kalhoty chlupů a dočasnou impotenci.

2. Do bytu občana Lojzka Novosadika vnikla tlupa hladových neznámých mužů a se zbraněmi v rukou přinutili jeho manželku k vydání většího množství guláše a slivovice. Po jeho příchodu domů našel jenom prázdné hrnce a láhev a spokojenou manželku.

3. Záslouhou občana Spurného, navštěvujícího naši hospodu Pod lomem, dostaly se nám do rukou důkazy, že myslivec, známý pod jménem Fěrový, prohlásil před hosty této restaurace, že liška má ocas a jak šla, dělala otisky. Jde o hrubé porušení pravidel myslivecké mluvy a proto musí být proti němu zavedené trestné řízení.

4. Honec Zgarbík Pavel byl potrestán za nemyslivecký čin tím, že plašil zvěř použitím starých želez na potkany. Strašným hlukem vyplašil zvěř až v Janišově a Valašské Polance. Tyto společnosti nás již požádaly o náhradu za újmu na výřadu zvěře.

5. Proti řediteli místní školy vede se trestní řízení pro opomenutí povinné péče o honce, když zapomněl na hon vzít předepsaný likér.

6. Pro trestný čin poškození osobního majetku vede se trestní řízení proti Antonínu Hříbákovu, který na honě, ač nemaje povolení k drže-

ní zbraně, rozstřílel nastávajícímu švagrfoťtrovi nový klobouk.

7. Pro podobný čin byl potrestán Mirek Kostka, který jedinou ranou rozstřílel láhev od rumu v ceně 1 Kčs a ohrozil tím veřejné zásobování.

8. Přečinu proti narušení zásobování střelivem dopustil se myslivec Jaroslav Tkadlečík, který na prvním honě vystřílel 86 nábojů, aniž by obohatil výřad aspoň jedním kusem zvěře.

9. Střelec Jan Topoláník se dopustil činu ohrožení veřejného zásobování tím, že si vzal na svačinu na hon staré olomoucké tvarůžky. Při obstavování leče způsobil značné mezery od dalších střelců a tím unik zvěře, která mohla obohatit náš vánoční stůl.

10. Pro vážné ublížení na těle byl žalován myslivec Pavel Kotrba. Poučoval nevhodným způsobem mladé myslivecké adepty, že chtějí-li no honě dobře střílet, musí si před honem sáhnout na kočku. Jeden z adeptů myslivosti, nemaje manželku doma, šel tak učinit k sousedům, ale manžel dotyčné, protože neměl pro tyto myslivecké zvyklosti dostatek pochopení, mu způsobil zranění.

11. Pro nemyslivecké chování byl odsouzen Josef Špagát, který na honě požil větší množství alkoholu, takže svým dechem silně omamoval zvěř a pak ji již snadno několika ranami dobíjel.

12. K otravě více osob došlo v poslední době při vaření guláše v koupelně u Surovců. V nestřeženém okamžiku spadly do kotle mužské spodky a rozvařily se.

Tím končíme, vážení přátelé, naše zprávy.

VESELÝ Silvestr 1971

Hoňácký spolek přeje všem myslivcům v tomto roce rovné kule a kroky, aby se dycky trefily gde chtějí, všeckým hoňákům přejeme aspoň takové pochopení u vlastních rob, jak mají u cizích a všeckým vám dobrou zábavu. Pytlačení je dneská dovolená, střílejte ale enom na zvěř srstnatú, dobře vybarvenú, nestřilajte na mladé kusy nedorostlé, nevybarvené a slabé ve zvěřině. Mířte přesně na komoru, držte sa mysliveckéj zásady, že postřelená zvěř musí být sledována a na vhodném místě zárazem zbavena utrpení.

Pozor, ale na úlovek, ať nepřijde nekomu draho.

Tančit a zpívat je dovolené. hlavně myslivecké písničky.

Pěsnička strýca Machálka

Jaká jest to pěkná věc
vede holku myslivec
vede on ji přes paseku
posadil ji na pařez.

A tam on jí povídal
by mu dala kde co má
by mu dala z pušky střílet,
že se na ni podívá.

Já jsem děvče z Moravy
nerozumím té zbraní,
jak jsem chmátla na kohoutek
jenom kulky litaly.

Hymna hoňáků

Jasenečtí hoňáci sú švarní junáci
[:v nedělu honíja zajíce
přes týdeň zasej děvčice – překrásné
chlapci jako malovaní
veselí velice.:]

Když v nedělu s čaganama
[:na hon pospíchajú
z kapes jim tří svačina
z bočnice zasej máz vína – tralala
manželka doma nadává
chlape ty si sviňa.:]

Do lesíčka na hon když jdú
[:zajíci sa jich bojí
veliký kravál dělajú
hore, hore, furt volajú – huš, huš, huš
střelci mají malý výřad
že blbě střílajú.:]

Po honě do hospody sa ide na pivo
[:dřuravé klobúky na hlavě
se střelci v družnej zábavě – hoňáci
hore sklenice zvedajú
lovu zdar volajú.:]

Pozor na průvody

Stalo sa, že přišel jedenkrát myslivecký hospodář z města – Adánek – mimořádně do Jasénky bez auta. Projednával s jaseneckým férovým hajným, kde sa která srna hůká a má být připuštěná a v hospodě jim to krásně při pivě aj kerější štamprli utékalo.

Když sa brali dom, měli už požehnaně nakupené. Férový, že hospodáře Adámka doprovodí do města a veme to přes Čup dom. Jak došli na dolní Jasénku, co sú ty slúpy z elektriků postavené až v chodniku, připlantal sa Adámkovi jeden ten slúp do cesty. Adánek ho polechtál hlavú v téj chůzi, praví „pardón“, opře sa o férového a pochodujú dál. Když tak drcl do druhého a třetího slúpa, už to Adámka velice dožralo s tým pardónováním, otočí sa na férového a povídá:

Sedněme si na chvílu, lebo si s týma lidma v tom průvodě rozbiju načisto hlavu.

Tonda: Tož co, Jane, ideš v nēdělu na hon?

Jan: Ale, člověče, nepůjdu, musím jít v nēdělu obhodit Kristě Magověj zadek!

Příkladná manželka

Chválil sa kdysi Jan S.: Chlapi, tož já mám robku, co? Toťkaj sem přišel večer dom, na stole leží sto korun a na lístku napsané:

Tatíčku, nechávám Ti sto korun, ale né aby ses zasej ožral!

Šetrná

Julek Grápl odjížděl na 14 dní na školení. Manželka dávala mu peníze na útratu s touto radou:

Nekupuj jinde to, co máš doma zadarmo.

Hoňácká poradna

1. Zajíci mně ohrýzajú stromky. Co mám dělat?

Odpověď: Přestaňte kouřit a za ušetřené peníze si kupte ovoce v Pramenu.

2. Mám brokovnici, špatně mně střílí, nemohu nic trefit. Co mně doporučujete?

Odpověď: nechte střelení a pomáhejte doma manželce unývat nádobí.

3. Mám loveckého psa, nechce mně poslouchat. Co mám dělat?

Odpověď: Ožeňte se a zvyknete si na to.

4. Jaká má být správná manželka?

Odpověď: správná manželka má být na chlapa jak na loveckého psa.

1. Dať mu pořádně našrať.

2. Zbytečně ho nedráždit.

3. Každý večer ho pustit ven.

Hádanka

Jaký je rozdíl mezi lovcem, psem a manželkou?

Pes se lísá k vlastnímu a štěká na cizího, manželka se lísá k cizímu a štěká na vlastního.

Hluchý zajíc

Pavel Kotrba: Představ si, Francku, toťkaj ti střelím na zajíca, rana jak z kanóna, ale zajíc nic, sedí a panáčkuje. To ňa dožralo, namířím znovu a prásk. On zas nic, sedí a panáčkuje. Člověče, já ti šestkrát střelím, a zajíc furt sedí. Nevíš, co to mohlo být?

Francek: Ty, Pavle, a nebyl ten zajíc náhodou hluchý?

Manželka jednoho našeho hoňáka přidací toťkaj z města, povídá:

Ty, Buhušu, dneskaj mňa potkal v městě úplně cizí chlap a chtěl mňa doprovodit, prý su taková šikovná a lúbím sa mu.

Bohuš: Ten musel být ožralý, co?

Víte, že ...

Julek Gráplú, když vyhrál na gulášovéj partiji při losování dvě ceny, rači sa jich vzdal, než by pro ně poslal svoju manželku, kerá by musela za to dať chlapovi, co ty ceny vydával pusú?

To sú figle, co?

Myslivecký hospodář – Adamík ze Vsetína – střelil kdysi Janovi Machalovém z Lipového kočku. Uřezal ji ocas, jako trofej a kočku nechal tak. Kočka měla od téj doby už dvakrát mladé, chytá myši aj bez ocase a Adamík dostal prémii za střelenú kočku, protože sa prokázal ocasem.

K.: Je léto, idete tichúčko lesem, včil přídete na mýtinu a uvidíte, jak tam leží nahá ženská a opaluje sal Co uděláte?

H.: Ja, mňa nenachytá! Já predpise znám! Skočím – pro mysliveckého hospodára a oznámim mu to – ať si rozhodne, né?

K.: Člověče, vy patříte do blázince a né mezi hoňáky! Je ale možné, že tohtú odpověď ovlivnila přítomnost vašej manželky

Odpovědi Hoňáka nebyly sice vyčerpávající, ale vzhledem k tomu, že slibil každému členovi komise po štamprli, byl uznáný schopnosti honit bez vady.

Hoňácké nemoci

Po posledním hrubém honě na „Búšovéj straně“ onemocněl jeden z hoňáků – nechcem ho menovať – Joža Sedláčkú. Odebrál sa k doktorovi a když sa dostál na radu, povyzlékál, ptá sa ho doktor:

Co ti chybí mládenče, dyť vypadáš načisto zdravě!

Joža praví: Tož víte, byl sem na honě na Jasence a cosi ňa tá ročanica tak doblbla, že sám ze sebú nemluvim.

Pán doktor sa zasmil, uklidňujú Jožu, že to není žádná nemoc, ať sa klidně obleče a švihá dómu, že na takú nemoc eště žádný neumřel.

Joža udělá pútnický ksicht a povídá nespokojeně: Pane dochtór, neberte to na lehkú váhu a pomozte ně, kdo má ty hlúposti pořáď poslúchnuť!

Chodil myslivec na hon, ale nikdy nic nestřelil. Jednúc šel zasěj z honu bez úlovku a stavil sa v hospodě. Prosil hospockého, jestli by mu nejakého zajíca neprodál, aby mu manželka doma zasěj nenadávala. Hospocký šel do kuchyně a přines mu zajíca, enemže už stáhlého z kože.

Myslivec ho zaplatil, vzál do ruksaka a šel dom. Doma ho už manželka netrpěливо očekávala a ptá sa ho:

Tož co, střelil si dneskaj neco? Muž přisvěčí a vytáhne z ruksaka zajíca.

Kristova noho, cos to přinesl? Dyť je to bez kože!

A móžu já zato, že sem ho střelil, zrovna když sa kúpál? - povídá myslivec.

Můj strýc je velký nimrod. Jednou mne pozval na lov kachen, tak jsem šel. Šli jsme kolem rybníka a nad námi letěla jedna kachna. Strýc zamířil a střelil – kachna však letěla dál.

Strýc povídá: „Jsi svědkem zázraku, právě vidíš nad námi létat zastřelenou kachnu!“

Ferbl

Pod Cupem hrajú zajíci ferbla. Najedenkrát je jeden z nich upozorňuje ostatní: - dohrávajte, dohrávajte, střelci z Jasenky idú na hon!

Ostaňte klidní, povídá druhý – dokáď držíja v rukách flinty, hraje sa dál! Utékať budem, až odložija flinty a začnú zbírat kamení.

**Víte
že...**

na zajíce se nechodí s bubnem?

s posledním úderem bubnu začne nový rok?

Tak ať je šťastný!

Vydalo Myslivecké sdružení Vsetín-Jasenka

Honáci na Jasence měli svoji honáckou hymnu, která se zpívala na nápěv lidové písně Do lesíčka na čekánů, text hymny složili Surovec Bohuš a Šopa František.

Honácká hymna:

Jasenečtí honáci sú švarní junáci,
v nedělu honíja zajíce,
přes týden zasej děvčice - překrásné,
chlapci jak malovaní, veselí velice.

Když v nedělu s čaganama na hon pospíchajů,
z kapes jim trčí svačina,
z bočnice zasej máz vína- tralala,
manželka doma nadává: chlape, ty si sviňa!

Do lesíčka na hon když jdú,
zajíci sa jich bojí,
veliký kravál dělajů,
hore,hore furt volajů, huš, huš, huš,
střelci majů malý výřad, že blbě střílajů.

Po honě do hospody sa ide na pivo
ďuravé klobůky na hlavě,
se střelci v družné zábavě
hoňáci hore sklenice zvedajů,
lovu zdar volajů.

Na těchto zábavách se většinou pan Novosad Josef s manželkou Františkou starali o uvaření dobrého srnčího guláše a další pochutiny pro občerstvení hostů.

Všestranná pohoda byla vždy zajištěna. Prostory sálu hospody U Sachrů na Jasence nestačily, museli jsme použít i přední část (výčep) hospody. Kultura na Jasence byla vždy velmi pestrá, neboť předseda občanského výboru na Jasence byl pan Filák Čenda.

Byl zároveň členem spolku hasičů a honáků na Jasence, byl dobrý přítel veselých lidí. Pomáhal organizovat jak brigády, tak zábavu na Jasence . Hasiči, myslivci, zahrádkáři a honci na Jasence byli jako jedna velká rodina.

Při zajišťování akcí, od sportu až po výlety, přes Kácení máje a dětské dny pro mládež pořádané na školním hřišti na Jasence byl vždy přítomen Josef Sedláček (pozn.:bydlel naproti školy, bývalý školník) a jeho syn, Jaroslav Sedláček, svým fotoaparátem zajišťoval fotodokumentaci pro celou veřejnost. Jak z honu, tak ze zábav a výletů. Tím se zapsal do kategorie nesmrtelných, neboť jeho foto je po celé Jasence i mimo ni.

V zimním období myslivci zajišťovali navíc sportovní hry dětí a mládeže v Hrachovečku, pod patronací Machálka Radomíra, Petra Hříbka a ostatních honců a myslivců. Navíc Pifka Karel, Novosad Josef, Kutěj František vedli kroužek mladých myslivců na Základní škole Trávníky. Novosad Josef vedl také kroužek mladých hasičů na Jasence.

Pokud jsem něco plánoval a stáli za mnou členové jako Josef Novosad, Adámek Jan, Karel Pifka a František Kutěj, tak jsem si byl jistý dobrů reprezentací úseku č.7 v MS Vsetín.

Vzpomínání

Krásný podzimní hon se smutným koncem.

Přišla doba podzimních lovů a s ní velké očekávání myslivců na výsledky našeho společného snažení.

Byla krásná, ale mrazivá zimní neděle na Jasence. U Novosadů (u Josefa Novosada, Jasenka č.p.217) sem zahájil hon na zajíce a bažanty. Psal se rok 1966.

Závodčí (pozn.: závádí střelce na leč) na honu byli:

Kotrla Pavel

Žamboch Josef

Vedení honců:

Hříbek Antonín

Srněnský Jan

Bartoník Jan (říkalo se mu „chodníčkový“, protože rád chodil jen po vyšlapaných cestičkách)

Byl stanoven následující počet lečí:

Žambochova jama (údolí nad chudobincem na Jasence)

Slováčkův potok

Vesník pod Košuty

Lazarusův potok (v Kaňátkách)

Přestávka u Kamilé (u Kamiláků, u Lomu)

poslední leč od Cuckovej po Mrázky - s odstřelem zajíce, od Mrázků po Pavla Kotrlového (u Vaňků) s odstřelem bažanta.

Plán odstřelu byl: 25 kusů zajíců a 10 kusů bažantů.

Tím bylo řečeno vše a hon byl zahájen.

Při přestávce, jako vždy u Kamilé, probíhalo tradiční losování o zajíce, střeleného na tomto honu.

Myslivci a honci si koupili losy po 5 Kč a majitel taženého losu, získal střeleného zajíce.

Nálada na honu byla výborná, neboť do přestávky byl splněn odstřel zajíců a ještě nás čekala Cuckova poslední leč. Asi ve 13 hodin jsme

pokračovali na poslední leč a pak jsme se těšili na srnčí guláš Jožky Novosada.

Po odtroubení, začaly padat první rány a s nimi první zajíci a bažanti.

Bylo veselo a honci jako vždy, začali zpívat. U Tkadlečků (v Mrázkové dolině) se honci a střelci zastavili a uzavřeli tak leč nad Pavlem Kotrlovým (U Vaňků, Na kopečku). Dal jsem poslední pokyn honcům, aby šli velmi pomalu, ať střelci stačí střílet na bažanty.

V té chvíli se před námi ozvala silná kulová rána. Velel jsem STÁT a utíkal jsem prověřit, co se v leči děje. To samé udělal i Pavel Kotrlů, závodčí, šel se rychle podívat na místo výstřelu.

Asi po 200 m jsme uviděli někoho ležet na zemi. Když jsme přišli blíž, uviděli jsme vojáka od „vnitřní stráže“ ležet na zemi s prostřelenou hlavou. Přivolaný honec Bartoník Jan hned utíkal k telefonu přivolat pomoc.

Když doběhnul na cestu, u Vávřů viděl vojáky se psem, kteří hledali vojáka, který prý dezertoval. Prostor byl hned uzavřen, vše další bylo v rukou vojáků.

Hon byl předčasně ukončen a nálada byla velice špatná přesto, že bylo uloženo 28 zajíců a 7 bažantů.

Pro vzpomínku na vojáka, který si prý z nešťastné lásky vzal život, tam byl vybudován malý pomníček, který tuto velkou tragedii připomíná.

Myslivci jako lékaři: vzpomínky dobré a veselé.

V roce 1967 jednou z rána mně volal zasloužilý myslivec a člověk s velkým srdcem k přírodě, Josef Kaňát (říkalo se mu: Podskalkový) a naléhavě mne žádal, abych k nim přišel, že má doma nemocné srnče, s velkou hnisavou boulí na krku.

Šel jsem se poradit za obvodním lékařem Dr. Sovadinou, co dělat. Dal mně kysličník, prášky proti bolesti a nějaký zásyp. A další dobrů radu, abychom se nezesypali během operace, tak mít u sebe trochu dobré trnkovice na posilnění.

Na další den jsem odpoledne přišel ke Kaňátům. Podíval jsem se na srnče a řekl, co mně poradil Dr.Sovadina. Strýček Kaňát měl už připravenů slivovicu, břitvu a šití. Vše pořádně desinfikované ve slivovici. Pak jsme si stanovili postup. Pomáhala nám i jeho žena. Za první jsme si zavdali slivovice. Srnče dali do velkého pytle, strýček držel a já jsem břitvů rozřízl hnisavů hrč, vyčistil ránu a odstranil zalomený trn. Tetička Kaňátová zašila ránu a zasypala práškem. Srnče se během operace přestalo bránit, mysleli jsme si, že to bude jeho konec.

Ustlali jsme srnčeti u kamen a v noci ho tetička hlídala. Před ránem mu dala kozí ředěné mléko ze sklénky s cumlem. Na další den ráno už srnče chodilo po světlici a pilo, bylo vyhráno. Dostalo jméno „Aranka“. Chodila volně ven, spala ve stodole nebo světlici, všichni ji měli rádi. Rána se jí krásně zahojila, ale pro další léta ji každý poznal podle podélného světlého pásu na krku. Když jsme ji křtili, byl u toho i lékař Dr. Sovadina.

Milí čtenáři, co bylo dál ?

Aranka dospěla, přečkala zimu, většinou spala ve stodole, byla krotká. Ne však každém cizím věřila. V říji odešla kousek pod zahradu, tam našla srnce, napřed ji bil, pak ji litoval. Vše to z úkrytu pozoroval strýček Kaňát s nabitů flintů, aby zakročil, kdyby ji chtěl srnec ubít. Za týden se Aranka vrátila domů. Když kladla srnčátka, odešla z domu.

Všichni mysleli, že zahynula. Za měsíc sušili seno na zahradě a Aranka se přišla pochlubit. Na volání přišla, ale odstup si udržovala. Srnčátka byla dvě a zůstávala od nich na 15-20m. Pak se obrátila a odešla, nikdy se víc nevrátila. Pak jsme ji ještě viděli asi na 500m u Ovčina na Jasence. V dalších letech mívala i tři srnčata, žádné nebylo malé. Celý její chov jsme chránili. Po čtyřech letech se ztratila, nebyla však ulovena.

Zimní příběh z roku 1968.

Adámek Jan, zvaný Naše máma, přišel ke své přezdívce takto: jednou se totiž stalo, že za ním přišla jeho žena a on to komentoval po pražsku: „Hele, naše máma!“ A od té doby se mu začalo říkat Naše máma.

S Adámkem Janem byla spolupráce velmi dobrá, ale nikdy neřekl, jaké má zdravotní problémy, což jsem poznal na vlastní oči až v roce 1968.

V prosinci měl být v Kulhánkách – v úseku č. 8, hon na zajíce a bažanty a tak potřeboval strelit srnu na guláš, pro pohoštění honců a střelců. Nedařilo se mu nic ulovit a tak mi v pátek večer volal, abych mu v sobotu pomohl srnčí na guláš ulovit. Ujistil mne, že pojedeme autobusem v 8 hodin ráno na Dušňů a v Jedličníku do 10. hodiny dopolední srnku ulovíme a v 11 hodin už půjdeme domů.

V noci na sobotu připadlo hodně nového sněhu a foukal silný vítr. Ráno jsme srnčí nemohli vůbec najít a tak únava z dlouhé pochůzky nabývala vrcholu. Projevil se i hlad, neboť žádný z nás svačinu neměl. Já jsem měl u sebe, jako vždy, jen plucku slivovice na přípitek „Lovu zdar“.

Konečně jsme ve 13 hodin došli pod Šuláky (místo se také říká „u Bílé vrány“), pak na vrch nad Vilémama, na místo odpočinku při honech. Sedli jsme tam do sněhu a byli jsme se silami v konci. Adámek vypadal velmi zle. Já jsem nabídl Adámkovi z plucky slivovicu na zahřátí, ale on nechtěl. Tak jsem vypil zbytek slivovice sám. Adámkovi však bylo velmi zle a hledal prášky, řekl mně, že má silně cukrovku a že bude mít asi záchvat, což mě úplně vyděsilo.

Začal jsem hledat prášky v jeho kapsách, našel jsem je, ale Adámek mě už neodpovídal a tak jsem mu jeden prášek strčil do pusy a trochu sněhu místo vody. Pleskal jsem ho po puse, až prášek zhutl. Pak se převalil na bok a asi 20 minut nehybně ležel a já myslel, že zemře. Pak se začal hýbat, známka, že žije.

Utíkal jsem k Vilémům a prosil o čaj a chleba. Dostal jsem koláč a čaj se slivoviců. Když jsem přišel, Adámkovi už bylo lépe, nalil jsem mu teplý čaj a nutil ho pít čaj a jest buchtu.

Při tom můj pohled upoutala srna, stála na mezi pod Šuláky. Nečekal jsem, zalehnul a vypálil. Adámek se lekl, až si sednul. Ale srna byla ulovena, guláš byl jistý.

Horší pro mne bylo dovést Adámka domů, přitom srnu odnést na zádech spolu se dvěma kulovnicema. K Adámkům jsme přišli asi v 5 hodin odpoledne.

V neděli jsem vedl na Jasence hon, odpoledne se přišel Adámek podívat do hospody a veřejně mě poděkoval. V dalších dnech mě řekl vše o jeho zdravotním stavu. Věděl jsem, že ve funkci hospodáře skončí, ale na jeho přání jsem nic neřekl. Byl nemocen víc, než jsem si myslel a nebyla to jen cukrovka.

Když za dva roky na to Adámek Jan slavil (25.5.1970) své 60.narozeniny, ulovil jsem mu na oslavu srnce. Oslav se zúčastnili delegace myslivců, honců, Národní fronty s předsedů Čendou Filákem a starostů města Vsetína Karlem Machálkem.

Po roce 1980, jak skromně a klidně žil, tak bez rozloučení navždy odešel. Byl poctivý a čestný, nedělal žádné zlo, spíše tichý a vyrovnaný. Odešel jeden ze zakladatelů lidského jednání mezi myslivci na Jasence.

„Čest jeho památce“.

Srniec, který neměl rád babičky.

Bylo to kolem roku 1971, kdy nový myslivec Miroslav Kaňát mi na pracovišti ve Zbrojovce Vsetín říkal, že je u nich srniec, co napadá jeho babičku. Říkám: „Mirku, dej pozor, kdyby se to opakovalo, vem kulovnicu a srnce zastřel.“

Stalo se to ještě 3x, ale nikdy nebyl doma, aby mohl zasáhnout. Při třetím napadení, srnce zbili hraběma i vidlami, tím, co měli právě po ruce. To ho odradilo a přestěhoval se na jiné místo.

Asi za měsíc, při pochůzce na mne lidé při sušení sena volali, že jim srniec napadá babičku. Bylo to asi 500 m od prvního místa napadení. Domluvili jsme se, že přijdu v sobotu a přesvědčím se, co se dá dělat.

Když jsem k nim přišel, babička byla od srnce potrkaná a kdyby ji tenkrát nepomohli, tak by to špatně dopadlo. Její syn Mírek Volčík mi řekl, že babička vůbec nemůže ven, že jak promluví, hned z bučníka příběhne srniec, že frká, hrabe a pak vyrazí přímo na babičku, i když jsou venku i oni.

Říkám: „Babičko, nic se nebojte, můžeme jít ven?“ Dodala si odvahu a šla se mnou. Venku říkám: „Zavolejte na děti a mluvte nahlas, ať vás srniec slyší.“

A tak se stalo. Jak chvíli mluvila a volala, náhle se objevil srniec. Přiběhl na louku, hrabal, frkal, pak se rozběhl na babičku. Byl to však jeho poslední výpad.

Nikdy bych tomu nevěřil, kdybych u toho nebyl.

Při okresním aktivu myslivců jsem to říkal všem přítomným. Ing. Bureš Vojtěch, který aktiv vedl, potvrdil podobný případ.

Hon na zdivočelého býka.

Bylo to v červenci roku 1972, když jsem byl s rodinů na zahradě Hrbová a užívali si dovolenů.

Přijelo auto VB (pozn.:Veřejná bezpečnost byla tehdejší policie) a z něho vystoupil hospodář našeho MS Vsetín pan Schauer a dva příslušníci VB. Hospodář mne požádal o pomoc při střelení splašeného býka, který je právě někde na území Bečevné, kterou dobře znám.

Cestou jsem se stavil domů a vzal kulovnici 7,62x63 Spring.F. a náboje s těžkou střelou na vysokou zvěř. Dalekohled samozřejmě. Po příjezdu na místo nás veterinář seznámil se situací a s nebezpečím z toho vyplývajícím.

Dále vysvětlil, jak k tomu došlo. Jednou za měsíc byl svoz a výkup dobytka na hřišti ve Lhotě u Vsetína. Při ukončení výkupu se splašil velký býk, porazil výkupčího a veterináře, rozbil plot a utekl přes potok směrem na Bečevně.

Bylo veliké nebezpečí, že jak uslyší velký ruch lidí a hučení splavu Bečvy, tak se tam vydá a bude napadat přítomné. Tomu se musí zabránit, jde o životy spoluobčanů.

Byly utvořeny dvě skupiny pronásledovatelů. Dovezen byl i řezník Černocký Kamil, se kterým jsem se osobně znal.

1. skupina: p.Černocký, já a jeden příslušník VB
2. skupina: p.Schauer, veterinář a jeden příslušník VB

Já jsem znal podrobně Bečevně a její terén. Brzy jsem našel stopy býka. Druhá skupina postupovala terénem nezávisle na nás. Postupovali jsme velmi pomalu, neboť jsme neznali místo pohybu býka. Pak jsme našli čerstvé stopy. Při prohlídce okolí dalekohledem jsem ho spatřil pod hřebenem, na okraji houští, tomu místu místní říkali „Radhošť“.

Býk byl velmi neklidný a hlavů mlátil do stromku. Na hlavě měl omotaný řetěz a tak se nedalo přesně střílet na jeho hlavu. Byl jsem upozorněn, že musím střílet přesně první ranou, jinak nás napadne.

Dohodl jsem se s řezníkem, že půjdu sám, asi na 100 m k býkovi a střelím ho na srdce. Pomalu jsem se přibližoval a vyčkal na dobrů polohu býka. Vystřelil jsem. Ale býk po výstřelu stál a ani se nehnul!

Vypálil jsem další dobře mířenou ránu. Býk svěsil hlavu a pořád stál! Přiběhl řezník i člen VB. Říkám: „Střílel jsem přesně na srdce, proč stojí, nevím.“

Šli jsme pomalu k býkovi a zbraně připravené. Když jsme k býkovi přišli na 40 m, býk padnul na kolena a bokem na zem. Řezník běžel ze zadu k němu. Po dohodě s řezníkem jsem býkovi třetí ránu střílel z blízkosti do hlavy.

Po ohledání býka jsme zjistili, že měl oba zásahy do srdce, jedna střela byla odražena od žebra a zranila páteř.

Chvilku na to přiběhla druhá část skupiny a veterinář mi děkoval a podával láhev s rumem. Nemohli jsme vzrušením ani mluvit. Zavládla dobrá nálada a spokojenost.

Já a celý likvidační tým jsme dostali od města Vsetína velké poděkování za mimořádnou pomoc a byli jsme pozváni na posezení u předsedy Městského národního výboru Vsetín, Karla Machálka.

Krátká radost.

Psal se rok 1972-76, byla dokončena většinová divoká meliorace polí a luk (pozn.: hraniční meze se tenkrát rozorávaly tak, aby vznikl celistvý kus pole) i na Jasence, na které se podílel Tkadleček Jaroslav st. . A byla prováděna i nepovolená likvidace mezí a ovocných remízků (viz Jasenecký Vesník atd.) i přes protesty občanů Jasenky a složek Národní fronty.

Tato likvidace mezí nepřinesla drobné zvěři a bažantům nic dobrého. Avšak scelení náhorních polí a luk do větších celků a obsévání polí obilninami mělo pozitivní vliv na pozdější zvýšení stavu drobné a srnčí zvěře. Dokonce přišli i mufloni a černá zvěř na Jasenku - v prostoru Čupu u Srněnských. Osaměle přišla i zvěř vysoká -jelen, neboť oves, ječmen i kukuřice byl pro ně velmi pestrým jídelníčkem.

V těch letech byla ještě polní cesta mezi Čupem a Kaňátky. U Žambochového remízku - za Čupem, jsem měl vybudovaný pěkný malý posed s výhledem na louku a mokřinu, zvanou kaliště, s velkýma lopůnami, která přitahovala černů zvěř (pozn.: divoké prase).

Jednou na večer jsem tam čekal, nic mi nepřišlo. Vystřídal mě kolega Jaroš Tkadleček st., bývalý skupinař v JZD Svornost. A ten měl štěstí.

Při svitu měsíce vystřelil na většího kňoura. Po značení zásahu a nalezení barvy na místě ,se postřelený divočák ztratil z dohledu. Dál už p. Tkadleček sám nehledal, vrátil se do Jasenky pro svítilnu a psa. Přišel Adámek Jan ml. se svým psem „Žerykem“, nejlepším psem, co na Jasence byl. Ale přes veškeré úsilí se divočák nedohledal.

Bylo všeobecně známo, že pro zimní zakrmování zvěře pro oblast Kaňátek, jsem míval seno uložené na Čupě u Videckých ve stodole. A tak jednou při pochůzce koncem října, když už táhly husy, jsem seděl u Videckých před okny na lavici s panem Videckým Štěpánem a pozorovali tah husí. Při tom se vzpomínalo a upíjelo dobré slivovice.

Při dobré pohodě mně pan Videcký řekl: „Víš Jožko, jak to bylo s tím ztraceným divočákem před 5 lety, co střelil Jaroš Tkadleček?“ Říkám: „Nevím“.

„Tak já ti to povím. Bylo to zábavné. Byl jsem zrovna u chléva, když padly dvě rány, na kališti v Kaňátkách. Asi za hodinu jsem šel pod zahradu do studánky pro vodu pro dobytek a při chůzi vidím, že na zahradě leží divočák.

Všude byl klid a svítil měsíc. Rychle jsem se vrátil domů, vzal půl voza a krávu. Žena mně ho pomohla naložit a dovést domů. Asi za 3 hodiny tam přišli chlapi. Hledali postřeleného divočáka, ale nic nenašli a tak si ze střelce utahovali: „... mělš šedý zákal a hovno si viděl!“ Střelec se bránil.

V dalších dnech jsme nadělali z divočáka klobáse, zbytek upekli. Za 14 dnů byl na Čupě hon na zajíce a bažanty. U nás na zahradě byla svačina. Podávala se káva, čaj, pivo atd. a já jsem přinesl na přilepšení klobáse. Chlapi se smáli a říkali: „...nejsú to náhodú klobáse z toho ztraceného divočáka?“ Všichni jsme se smáli a byla to pravda, jenže o tom nevěděli.“

A pak ještě dodal: „...kdyby to nebyl Jaroš Tkadleček, tak bych to nikdy neudělal. To bylo za ty jeho roztrhané meze.“

Až po smrti pana Videckého jsem pravdu o ztraceném divočákovi zveřejnil na chatě v Kaňátkách. Bylo to veliké „hurá“.

A protože bylo zrovna po honu na zajíce-bylo také moc alkoholu a dobré nálady.

Jak přišli divočáci na hostinu k Srněnským na Čupu.

Bylo nebylo, ale bylo. Psala se úspěšná léta kolem roku 1979, kdy divočáci byli po celém Čupu jako doma.

V tu dobu Jasenka měla velmi dobré vztahy s MS Fulnek. Díky Jožkovi Pífkovému a jeho známému panu Siptákovi, bývalému spoluobčanovi z Jasenky, který se po válce přestěhoval do Fulneku a stal se členem MS Fulnek.

Další prohloubení vzájemných dobrých vztahů jsem zajistil společně s Adámkem Janem ml., Tkadlečkem Jaroslavem st. a přímo s předsedou MS Fulnek, panem Kohoutem. Tím myslivci z Jasenky začali jezdit na hony do Fulneku. Na každý pořádaný hon jelo z Jasenky pět střelců.

Jednou za sezónu jsme z Jasenky vypravili celý autobus s hudbou i s našimi honci. A bylo to ve Fulneku moc veselé a přátelské. Každý si po honu vezl domů zajíce nebo bažanta. Vzpomínky na krásná léta zůstaly v nás po celý život.

Při jednom našem sobotním zájezdu do Fulneku v roce 1980 využili divočáci na Jasence situaci a v klidu si navštívili paní Srněnskou, babičku -72 let, a vyrušili ji při pečení frgálů.

V neděli, po honu ve Fulneku, jsem šel jako vždy zakrmit srnčí a bažanty. Krmení jsem měl u Srněnských na Čupu. Než jsem k nim došel, viděl jsem mnoho stop na sněhu od divočáků, kolem chalupy a chléva. Babička Srněnská mne uviděla a vyběhla z chaloupky.

A hned naříkala a ptala se, kde jsme včera byli. Říkám: „Babičko, celá Jasenka byla na honu ve Fulneku.“ „To je škoda, byli tady divočáci a chtěli mne doma napadnout a koláče sníst.“ Smál jsem se a myslel, že přehání, ale bylo to skoro doopravdy.

A tak mi celý příběh podrobně popsala. Pozdě večer, asi o 22. hodině zadělala na koláče - frgály. Pak se šla ještě do chléva podívat na dobytek. Venku svítil měsíc a na zahradě u chalupy uviděla asi pět divočáků. Velcí i menší a vesele si ryli a chrochtali. A tak rychle utekla domů. A vyhlížela z oken, pozorovala divočáky...

Vyhrabávali zbytek jablek pod sněhem. Pak začala péct a plechy s buchtama odnášela do komory pod otevřené okénko, na polici.

Při dalším odnášení plechu s buchtama do komory se až lekla, neboť divočák byl v okně a chtěl se dostat dovnitř.

Hodila po něm celý plech aj s buchtama, chytila průtění metlu, co měla po ruce a divočáka bila po hlavě, až uskočil z okna. Pak rychle okno zavřela. Z toho úleku se do rána nemohla vzpamatovat, jen se třásla. Dívala se oknem na divočáky, kteří odešli až před ránem.

Hned jsem ji musel slíbit, že uděláme hon na divočáky.

Pak říkám: „Babičko, první půjdeme ven a pod okny vám odhážu vaše uložená polena, po kterých divočáci vylezli až do komorového okna, neboť okno bylo jen 70 cm nad zemí a pod ním máte složené dřevo.“

Dřevo jsem od okna odházal a babička byla spokojená. Ještě jsem dostal i štamprli slivovice.

Myslivecké pověry.

Psala se krásná léta mysliveckého rozvoje, bylo kolem roku 1981. Stavby srnčího a zvýšené stavby bažantí divoké populace byly po obou stranách Jasenky a dokonce i v Uhlisku u Babiců a dokonce i na Vilémovém vršku. V Kaňátkách byl vybudován velký zásyp pro bažanty. V tu dobu tam byly stavby bažantů kolem 35 ks až 45 ks.

Vždy na zimu, do našich zásypů, dovezl Jaroš Tkadlečků st. vlečku plev a zadinu jako odměnu za brigády našich členů pro JZD Svornost. A tak se spolupráce velmi výhodně osvědčila.

Přišla doba honu na bažanty. Při nástupu a zahájení honu v roce 1981 jsem upozornil přítomné, že v leči je bílý bažant -albín, ať na něho nikdo nestřílí, že nechci jít nikomu do roka na pohřeb.

Podle mysliveckých pověstí bylo známo, že ten, kdo zastřelí bílého bažanta, do roka zemře.

Většina se tomu smála. Když pak byl tento bílý bažant vyhnán a letěl, ne všichni po něm stříleli. Brali mé varování vážně.

Po skončení leče byla výlož kohoutů a jeden člen, Olin Čablík (úsekový hospodář úseku č.6), donesl bílého kohouta. Neměl jsem z toho dobrý pocit a střeleného kohouta jsem mu přidělil. Byl veselý, smál se mysliveckým pověrám.

Pak ale brzy na to těžce onemocněl a do roka zemřel. Byl velký myslivec, kamarád, otec velké rodiny.

Čest jeho památce.

Vážení myslivci, honáci a přátelé myslivosti, ze vzpomínek jsem popsal část příběhů, které mne doprovázely první léta v nové funkci úsekového hospodáře na Jasence. Příběhů bylo daleko víc, ale musím ve vyprávění o myslivosti na Jasence pokračovat do dalších let, které byly tvrdé, ale krásné.

Začátek nových vztahů na Jasence úseku 7 a 8.

Kolem roku 1968 přišel do Jasénky nový myslivec ze Vsetína-Rybníků, Adámek Jan, a aby se odlišil od svého jmenovce na stejném úseku, začalo se mu říkat „mladší“.

Byl pověřen výborem MS Vsetín a hospodářem p. Schauerem výkonu funkce úsekového hospodáře na úseku č.8 místo nemocného Adámka Jana st. (Naše máma).

Svoji funkci vykonával dobře, přesto byl v krátké době vystřídán Josefem Pekárkem. Pan Pekárek byl vychován myslivcem na Jasence a tak dobře zapadl mezi zdejší myslivce, což zajišťovala jeho velmi kamarádská povaha.

Zákeřná nemoc mu však neumožnila podílet se na vedení úseku č. 8. A tak nový myslivec, který byl vychován na úseku č. 7, Josef Pifka, byl pověřen výborem MS Vsetín vedením úseku č.8. Pomáhal mu Adámek Jan ml., jako bývalý úsekový hospodář.

Časté změny, kterými úsek č. 8 prošel, nebyly vždy úplně šťastné.

A tak se úsek č. 7, na přání členů úseku, rozhodl pracovat samostatně. Jako všechny úseky v MS Vsetín.

V roce 1970 bylo na Jasence střeleno:

Úsek č.7: 73 ks zajíců, 39 ks bažantů, 16 ks srnčí zvěře

Úsek č.8: 28 ks zajíců, 14 ks bažantů, 13 ks srnčí zvěře

S celkovým počtem střelených 101 ks zajíců a 53 ks bažantů to byl největší výřad v celém MS Vsetín.

Do roku 1975 se průměrně ročně na celé Jasence lovílo:

80 až 85 kusů zajíců

30 až 35 kusů bažantů

25 až 32 kusů srnčí zvěře

My všichni na úseku 7 jsme si tenkrát dali velký úkol. Postavit v Kaňátkách všestrannou budovu - chatu, která by sloužila jako sklad sena pro zvěř a bylo tam i zázemí k posezení pro myslivce a přátele honce.

Nejdříve se muselo vše na stavbu připravit a zajistit:

1. Zajištění technické dokumentace jsem měl na starosti já.
2. Zajištění materiálu z bouraček na Městském úřadě Vsetín měl na starosti Adámek Jan (z Jablůnky, zaměstnanec MNV Vsetín) a já.

Po zajištění technické dokumentace a stavebního materiálu z bouraček na Vsetíně-Hlásence, se v červenci roku 1976 uskutečnila I. fáze stavby chaty „Kaňátky“.

Členové úseku 7, kteří se podíleli na I. fázi výstavby chaty Kaňátky v letech 1976 – 1978:

Buš Josef, Novosad Josef, Žamboch Josef, Kaňát Miroslav, Kutěj František, Pifka Karel, Tkadleček Jaroslav st., Vala Karel, Surovec Jiří, Kotrla Miroslav a také Provázek Ruda z úseku č.8.

Na výstavbě chaty se podíleli také honci pod vedením Tondy Hříbka a jeho zástupce Jana Srněnského.

My všichni jsme měli veliký elán, vše se dělalo s nadšením a ve vzájemné spolupráci.

A dílo se podařilo.

Chata Kaňátky byla slavnostně otevřena na svátek Josefů, dne 19.3.1978.

Slavnostního otevření chaty Kaňátky se zúčastnili všichni členové úseku č.7 a zástupce honců Srněnský Jan.

Jako úsekový hospodář jsem měl krátkou slavnostní řeč, ve které jsem poděkoval všem členům a honcům za jejich nadšení a čas, který věnovali při stavbě chaty.

Další pokračování oslav bylo v neděli za účasti členů úseku 7, honců a dalších hostů:

Hříbek Tonda, Srněnský Jan, Machálek Josef, Novosad Alois, Bartoník Jan, Hučík Jan, Šopa František, Malý Bohumil.

Za další léto, v roce 1979, honci pod vedením Jana Hučíka a Bohuše Malého a dalších honců, postavili v chatě komín, II.fáze stavby chaty.

Dovezli jsme kamna a mohlo se začít na chatě topit, Radek Machálek se postaral o vnitřní vylepšení chaty . Od té doby jsme se pravidelně každou neděli začali na chatě scházet, což nám závidělo celé MS Vsetín.

Tento kamarádský zvyk přetrvává až do dnešních dnů, komplikovaného způsobu výkonu práva myslivosti - tj.: chovat a lovit, dodržovat veškeré myslivecké a společenské zásady a zákony.

Pro nás myslivce, postavením chaty v Kaňátkách, nastala nová doba. Neboť veškerý společenský život byl a je přesunutý do Kaňátek:

- Schůze členů úseku č.7.
- Veškeré oslavy narozenin, svátků apod.
- Kácení máje
- Letní slavnosti s rodinami, včetně honců a jejich rodin a dalších občanů, včetně zemědělců.
- Kroužky mládeže, vedené našimi členy Josefem Novosadem, Karlem Pífkou a Františkem Kutějem a dalšími.
- Srazy honců a přátel.
- Výbory MS Vsetín pod vedením předsedy Václava Hofra , později pod mým vedením jako předsedy MS Vsetín.
- Další významná událost, oslavy našeho nejstaršího člena Josefa Žambocha, při jeho životním jubileu 70 let připadl na 27.10. 1979. Za účasti zástupců LČR (Lesy České republiky) p. Hykla a předsedy MS Vsetín Václava Hofra a všech členů úseku 7 jsme to na chatě řádně oslavili.

Do dvou let byli přijati další členové na úsek č.7:
Machálek Radomír, Škabraha Josef, Novosad Jiří, Hříbek Petr (později vařival na akcích MS zvěřinové guláše) a host Babica Tomáš.

V letech 1976 až 1980 se průměrně ročně na celé Jasence lovilo:

70 až 75 kusů zajíců
30 až 35 kusů bažantů
42 až 48 kusů srnčí zvěře

Tím, že úsek č. 7 měl v rámci MS Vsetín od r. 1970 největší odstřely zajíce i bažanta, všichni členové MS Vsetín chtěli chodit na hony do Jasenky. To dělalo starosti hospodáři p. Schauerovi.

Rozvoj myslivosti na Jasence od roku 1964 - 1990.

Slavné období všestranné činnosti myslivců na Jasence v letech 1964-1990:

1. Pravidelné každoroční zábavy se zvěřinovým gulášem pro občany, honce a myslivce z úseku 7 a 8, ostatní myslivce z celého MS Vsetín, pořádané začátkem roku v hospodě U Sachrů, v létě na školním hřišti na Jasence.
2. Pořádání výstav pro širokou veřejnost, hlavně v dubnu - Měsíci Myslivosti - za úsek 7 a 8.
3. V rámci Národní fronty jsme se podíleli na všech akcích kulturních i brigádnických. Na výstavbě obchodu i moštárny na Jasence jsme odpracovali na brigádách myslivců z úseku 7 a 8 a honců celkem 1.626 brigádnických hodin, což nám zaručovalo doživotní schůzování na moštárně zdarma , což dnes již není pravda, zůstala jen vzpomínka....
4. Nastřelování zbraní, zdokonalování střeleckých dovedností myslivce.
5. Zavedli jsme na Jasence tradici, která v MS Vsetín chyběla:
 - a) Pasování nových členů - myslivců a předávání Pasovacího listu.
 - b) Vyhlášení Krále honu.
 - c) Soudy pro myslivce i honce.

Pasování nových členů-myslivců

Jak jsem se již v úvodu zmínil, po tříletém období společné cesty úseků 7 a 8 v letech 1964 až 1966, začaly tyto úseky pracovat samostatně. Bylo však třeba doplnit členy do obou úseků.

A já chtěl mít členy z Jasenky a tak jsem přesvědčoval honce a občany se srdcem k přírodě a myslivosti. Myslím, že se mně to povedlo a jsem na to právem hrdý.

Zkoušky myslivosti udělali a já je v průběhu let na Jasence pasoval do mysliveckého cechu:

Kaňát Miroslav, Kutěj František, Pfka Josef, Pifka Jaroslav, Pifka Karel, Hříbek Jiří, Hříbek Petr, Hořelka Jaromír, Machálek Radomír, Škabraha Josef, Novosad Josef, Vala Karel, Kotrla Miroslav, Tkadleček Jaroslav st. .

Poslední, které jsem v roce 1988 pasoval na myslivce, byli:
Kotrla Jaroslav a Halbich Milan (předseda MNV Vsetín).

Pasování se konalo v hospodě u Sachrů.

Pasování jsem prováděl já, jako úsekový hospodář, konalo se po skončeném honu a mělo tradiční průběh:
pasovaný poklekl pravým kolenem na čerstvé smrkové větve.

1. 3x poklepání mečem po levém rameni a pohlazení mečem po tváři:
„ první úder mysliveckých mravů platí, musíš je vždy a všude zachovati!“
2. 3x poklepání mečem po levém rameni a pohlazení mečem po tváři:
„ druhý dávám k poctě české myslivosti, kterou chraň vždy a všude v bedlivosti !“
3. 3x poklepání mečem po levém rameni a pohlazení mečem po tváři:
„třetí vedu jménem mysliveckých druhů s přáním MYSLIVOSTI ZDAR, buď vítán v našem kruhu!“
4. „Zbraň svou pečlivě vždy opatruj, zvěři a svým druhům ku pomoci stůj, rozvaž každý výstřel v dál, nejdřív miř a potom pal!“

Pasovaný se pak mysliveckým slibem zavázal plnit myslivecké zákony a ctít kamarádství mezi námi myslivci. Když vstal, předal jsem mu jeho zbraň a jím ulovenou zvěř - ulovená zvěř byla jednou z podmínek pasování.

Následovala gratulace všech přítomných v sále, připitek se všemi a provolávání „ Lovu zdar!“

Taková nová myslivecká tradice měla veliký ohlas jak v Jasence, tak v celém MS Vsetín.

Vyhlašování Krále honu

Králem honu se stal ten myslivec, který na právě skončeném honu střelil nejvíce zvěře.

U výřadu ulovené zvěře, vyhlašoval Krále honu převážně hospodář.

Myslivec vystoupil z řady, hospodář mu pogrataloval, předal zajíce nebo bažanta a provolal „Lovu zdar!“.

Král honu pak v restauraci pohostil honce a myslivce. Všichni se náramně bavili, připíjeli na „Lovu zdar!“. Přátelství a kamarádství se tak mezi námi pečtilo a utužovalo.

Soudy pro myslivce

Další novou mysliveckou tradici, kterou jsem na Jasence zavedl spolu s Adámekem Janem st. (Naše máma), byly soudy pro myslivce, konané hned po honu, většinou v sále hospody U Sachrů na Jasence, ale také někdy na chatě v Kaňátkách.

V průběhu honu se počítaly přestupky střelců i honců, např.: že po zahájení, a odtroubení leče, měl svačinu v ruce a utekli mu 3 zajíci z dostřelu a tím ochudil MS, apod.

Když se žádný takový přestupek nenašel, tak se něco vymyslelo, např.: že se příliš věnoval doplňování tekutin, přičemž mu právě utekl bažant z dostřelu apod.

Předsedu sůdu dělával Surovec Bohuš, žalobcem býval Adámek Jan st., později pak Adámek Jan ml., obhájcem jsem býval já.

Bývalo obviněno 4-5 myslivců i honců.

Při takovém soudním procesu byla vždy velká sranda a všichni jsme si to moc užili. A také plný sál přítomných.....

Myslivost = dobrý střelec.

Myslivost taky znamená být dobrým střelcem, mít přesnou zbraň a nastřelení zbraně.

To je základ, který směřuje k menšímu utrpení sparkaté a veškeré zvěře při lovu. To byly moje zásady po celý myslivecký život. Tyto zásady jsem se snažil předávat svým novým odchovancům – myslivcům.

Jako úsekový hospodář na úseku č.7 jsem zavedl nastřelování zbraní s předáváním mých sportovních střeleckých zkušeností, zacházení a správné držení zbraně, nastřelování zbraní.

To vše velmi cenili členové úseku č.7. A já měl radost z jejich úspěchů při lovu sparkaté zvěře.

V roce 1972 jsem na střelnici SVAZARMU na Žebračce, vybudoval s kamarádem, velkým myslivcem a střelcem zbraní ve Zbrojovce Vsetín, panem Josefem Janušem, stanoviště na nastřelování kulových zbraní na 100m.

Od té doby jsme podle zájmu členů MS Vsetín nastřelovali zbraně. Každý samostatně. Já i Josef Januš jsme měli oprávnění nastřelování zbraní na střelnici Žebračka. To vše lidově, za „ Lovu zdar“. Pro myslivce MS Vsetín zdarma.

Já jsem se začal zabývat mimo nastřelování zbraní i jejich drobnými opravami, montážemi puškohlehu a vše, co dělalo potíže na zbrani a chtělo opravit.

A tak jsem opravoval zbraně pro přátele jak našich členů MS Vsetín, tak pro Lesní závod Vsetín, i ředitele Lesních závodů a další myslivce od Karlovic až po Vysoké u Valašského Meziříčí, kde jsem byl zván a chodil na hony.

Jako předseda MS Vsetín, s hospodářem panem Schuerem jsme zavedli pravidelné střelby brokovými i malorážkovými zbraněmi na střelnici Janová.

Členové to velmi ocenili a každá rodina myslivce se na to těšila. Byly tam pořádány střelecké závody se vším všudy a zvěřinový guláš byl pro všechny, včetně rodin, zdarma.

Pan Janišťin vařil guláš a další členové úseku č.4 se na tom podíleli. Úsek č.5 v čele s Josefem Doležalem zajišťoval pohoštění na střelnici. Libor Haschka se s celou rodinou starali o občerstvení a další speciality.

Další práce na střelnici zajišťoval úsek č.9 Janová, p. Machalec, Halaš, Sedláček, a další členové úseku.

Střelby po odborné a technické stránce, včetně rozhodčích, zajišťovali: Hynek Laža, MuDr. Haschka Jindřich s bratrem Liborem, Karel Gebauer. V dalších letech Machálek Radek.

Po revoluci, po r.1989, Okresní výbor Vsetín střelnici zrušil a tím na Vsetíně skončila éra střelectví. Okresní střelnice je jen ve Valašském Meziříčí.

Po založení nových mysliveckých sdružení jsem v MS Jasénka zavedl střelby z malorážky na střelnici bývalého SVAZARMU v lomu ve Vesníku.

Bývalo tam pohoštění, dobrá nálada, odborná příprava střelecká a střelecká soutěž - pro vítěze střelb byly vždy připraveny ceny.

To vše bylo, ale není, jen vzpomínky členů zůstaly.

Další nový výbor MS Jasénka pod vedením p. Adámka a p.Machálka střelby zrušil. Zavedl brokové střelby bývalého úseku č.8 u jejich chaty.

Je otázkou, co bylo lepší, když drobná zvěř je jen ve vzpomínkách a srnčí bude drobnou zvěř brzy následovat. V roce 2003 jsem na chatě v Kaňátkách řekl tuto svoji předpověď před členy bývalého úseku č.7 a všichni se mi tenkrát smáli.

Smích ale pomalu končí a začíná smutek. To vše stojí za zamyšlení. Nebo se vrátíme do let 1964, kdy jsem přebíral Jasénku s decimovanými stavy zvěře a museli jsme zvěř nachovat?

Naše spolupráce s honci na Jasence.

Neodpustila by mi generace honců, kteří jsou mezi námi a na které jsem celý život spoléhal a naposled na ně zapomněl. NE!!

Byli to ti, co zvedli slávu myslivosti na Jasence a musíme se se ctí k nim vracet a vzdávat jim „Hold a úctu“.

Nikdy nezapomeneme.

Když jsem přišel na Jasenku v r. 1964 a poznal situaci členů na úsecích 7 a 8, poznal honitbu na Jasence a její možnosti, bylo mi jasné, že potřebuji dobré vztahy mezi honci a přáteli myslivosti. Požádal jsem Tonda Hříbka a Jana Srněnského o zajištění většího počtu honců, kteří by pomohli nám myslivcům při zakrmování bažantů a v budoucnu při lovech na drobnou zvěř. Neboť nás myslivců bylo na Jasence málo.

Mé předpoklady se naplnily, výřady po honech na Jasence byly větší, jak bažantů, tak zajíců. Neboť vytvořené podmínky k tomu nasvědčovaly. Za krátkou dobu, v roce 1968 – 1972 se plně potvrdily mé předpoklady a opatření, jako správné a prozíravé.

A tak se organizace honců na Jasence stále rozrůstala z otců na syny a známé. Na honech bývalo přítomno 30 i více honců a všichni byli vítáni.

To podnítilo vedení honců v čele s Tondou Hříbkem, Janem Srněnským, Surovcem Bohušem, Hučíkem Janem, Machálkem Karlem, Machálkem Josefem, Šopů Františkem, Filákem Čendou, Bartoníkem Janem a založili v r.1969:

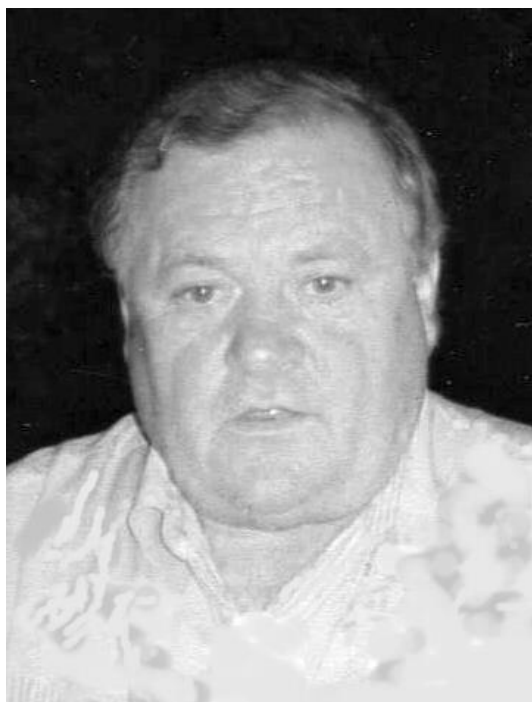
I. Honácký spolek na Jasence.

- Stanovy honáků.
- Organizační příspěvek 5 Kč na člena.
- Honáckou hymnu.
- vydávání honáckých novin „Zaječí rozhledy“.

Založením spolku honců se proslavili nejen na Jasence, ale v celém MS Vsetín, kde se zúčastnili honu na drobnou zvěř a všude byli zváni a vřele vítáni. Při navazování kontaktů myslivců v jiných honitbách, jsme v autobuse s sebou vezli svoje honce a všude byli vítáni a zváni na další hon.

Zájezdy byli do Znojma, Šilhéřovic, Oder a Fulneku. A všude honci šířili dobré jméno a slávu Jasenky a MS Vsetín.

Při psaní poslední části mých vzpomínek na honce, přichází smutná zpráva, že dne 8.10.2013 v 67 letech náhle zemřel, zasloužilý honák a zakládající člen Honebního společenství na Jasence, honák ze slavných časů myslivecké slávy na Jasence, Hříbek Tonda.

Toníku, děkujeme, čest Tvé památce.

Mé další působení v MS Vsetín

Každý úsekový hospodář měl svého zástupce. U nás, na úseku č.7, to byl Franta Kutěj. Jeho otec byl tělem i duší pro přírodu a myslivost a tak syn nemohl být nic jiného, než hajný a myslivec v jedné osobě.

Byl to ten nejlepší, koho jsem si mohl přát za svého zástupce. Čestný a svědomitý, vzorem pro všechny členy. Proto byl na úseku č.7 mezi členy velmi oblíben.

Po mém odchodu do funkce předsedy MS Vsetín v roce 1980 byl do funkce úsekového hospodáře na Jasence, v úseku č.7, tehdy jmenován právě Kutěj František.

Úsek č.7 zůstával i nadále na špici hodnocení v rámci našeho MS Vsetín, právě díky Frantovi Kutějovému.

Když jsem byl po v roce 1980 zvolen předsedou MS Vsetín, můj myslivecký život se úplně změnil. Řízení takového celku, jako byla členská základna s 90 členy a 10 hosty, včetně 4 adeptů myslivosti, vezme si svůj čas.

Svůj čas jsem dělil mezi myslivost a rodinu, ne vždy se mi to druhé dařilo naplňovat, jak jsem chtěl. Doufám, že mi to manželka a děti odpustily.

V tom roce byl znovu zvolen do výboru MS Vsetín, funkce hospodáře, pan Schauer Bohuslav. Byl to nejlepší hospodář a člověk, kterého naše sdružení mělo. Čestný, rozuměl myslivosti a ke všem měl „stejný metr“, na všecky. Vztahy mezi námi byly ty nejlepší.

Po funkčním období čtyř let bylo MS Vsetín pod mým vedením hodnoceno jako jedno z nejlepších v okrese Vsetín. Dbal jsem na to, aby se naši členové mohli účastnit veškerých akcí, pořádaných OV ČMS (Okresní výbor Českého Mysliveckého svazu).

Od naší účasti v jednotlivých odborných a kynologických skupinách, přes účast na střeleckých závodech, zapojení našich členů do práce s mládeží.

MS Vsetín mělo cenné úspěchy ve střeleckých soutěžích. Na tom všem měl zásluhu i bývalý výbor vedený p.Hofrem a p,Schauerem.

Navíc pan Schauer byl po mnoho let střeleckým referentem ČMS Vsetín (Českého mysliveckého svazu) a plně se zasloužil o rozvoj střelectví v okrese Vsetín. Velkou oporu měl p. Schauer i v řadách našich členů z Jasenky, neboť střelectví mělo prioritu u MS Vsetín.

Kuloví reprezentanti (pozn.: ti, co stříleli z kulové zbraně) v letech 1960 až 2000 byli:

Já-Buš Josef, Schauer Bohuš, Pavlica Jan, Laža Hynek, Machálek Radomír.

Brokoví reprezentanti (pozn.: ti, co stříleli z brokovnice) v letech 1960 až 2000 byli:

Bratři Haschkovi, Kořenek Jaroslav, Studenský Jindřich, Laža Hynek, Machálek Radomír, Hříbek Jiří.

Po zhodnocení práce p. Hofra, ve výboru MS Vsetín, jsme museli konstatovat, že vedl velmi úspěšně MS Vsetín. Proto jsme museli přijat vyšší stupeň rozvoje našeho sdružení-rozvoj chovu bažantí zvěře ve všech úsecích MS Vsetín

Po roce 1982 jsme v MS Vsetín, společně s novým výborem, začali pořádat pro občany pravidelné letní myslivecké výlety-tj zábavy v Potůčkách, v Rokytnici a s tím spojené veřejné vaření zvěřinových gulášů v kotlích, pod vedením našeho slavného mysliveckého kuchaře p. Janiština Laďu a Novosada Josefa.

MS Vsetín navazovalo kulturní spolupráci s jinými sdruženími. Např.: Pomoc při honech na bažanty v Šiheřovicích u Ostravy. Následovně odměny a pozvání na hon. Odstřel i 150 ks bažantů, včetně jejího odkoupení našimi členy. Tyto akce zajišťoval v letech 1982 až 1989 pan Adámek Jan ml. ku spokojenosti výboru a členů MS Vsetín.

Největší akce MS Vsetín let 1980 až 1990.

- Přebudování kulturního domu Jasenka pro MS Vsetín, (pozn.: domek za čerpací stanicí pohonných hmot, za potokem na Dolní Jasence), kde se pořádaly schůze MS Vsetín, oslavy narozenin, svatby členů a další akce pro členy a rodinné příslušníky.
- Vybudování bažantnice a odchovny bažantů na Jasence v r. 1986 až 1989, u Novosadů (Alois Novosad, v Kostkové dolině). Bylo tam za rok odchováno na 500 kusů bažanta obecného a 103 kusů bažanta královského. Paní Adámková (z Rybníků) se starala o odchov sedmi týdenních bažantů.

Bažantnici nám závidělo mnoho mysliveckých sdružení, jejichž členové se k nám chodili dívat na chov bažantů a organizaci chovu.

Dohled nad chovem zajišťovali naši členové z Jasenky a celého MS Vsetín, s krmením bažantů nám pomáhala Zdena Novosadová a její manžel Alois Novosad-honec. Škoda, že velké úsilí skončilo rokem 1990, po převratu zůstaly jen roztrhané ploty a trosky velkého díla.

Ochrana přírody a práce MS Vsetín s mládeží.

1. V dubnu - Měsíci myslivosti a ochrany přírody provádíme nejvíce akcí s mládeží ve školách – přednášky a besedy, s občany -besedy, přednášky a výstavy.

2. Spolupracujeme s ostatními občanskými složkami a Základními školami. MS Vsetín pořádá už tradiční branné závody “ Srncí stopou“ v prostoru Čpu. V roce 1985 to byl již VII.ročník těchto závodů. V průběhu běžeckých závodů v přírodě děti plní úkoly: ve znalostech ze života lesa a zimní přírody, střelbu, hod granátem. V cíli čeká děti táborák s opékáním špekáčků a chvíle očekávání před vyhlášením výsledků.

3. Vedení kroužků mladých myslivců: „ Káňata“ při ZŠ Rokytnice, další při ZŠ Trávníky.

4. MS Vsetín vyhlašuje každoročně soutěž pro děti těchto mysliveckých kroužků: „O zlatou srncí trofej“.

Úryvek mého článku ze Zpravodaje z roku 1985 (pozn.: časopis vydávaný městem Vsetínem pro každou rodinu zdarma):

„Za rok 1984 se MS Vsetín může pochlubit odpracováním 10.731 brigádnických hodin v honitbách při výkonu práva myslivosti, pro Národní frontu při výpomoci JZD Svornost, lesním závodům - 3.700 kusů vysázených stromků a keřů, brigády při úklidu dřeva v lese apod. . Dále brigády při sušení sena pro zakrmení naší zvěře v zimě – nachystali jsme 165 q sena, odstřelili jsme 163 kusů zvěře, zajistili a dodali jsme pro export i vnitřní trh státu 600 kg zvěřiny. To vše nejsou malá čísla, skrývá se za nimi kus poctivé a svědomité práce všech našich myslivců, na všech úsecích MS Vsetín.“

To, že MS Vsetín dosahovalo tak dobrých hospodářských výsledků na poli chovu a lovu zvěře, byla úzká spolupráce jak s JZD Svornost, tak se Státními lesy – polesím Vsetín, vedeným polesným p. Hyklem Rudolfem a jeho hajným Františkem Kutějem.

Vždyť vysazování stromků a ochrana lokalit, vytvářelo dobrý předpoklad klidových zón pro chov veškeré zvěře a jejích vysokých stavů v celém MS Vsetín.

To dokumentuje i několik aktivů, organizovaných MS Vsetín na Jasence v Moštárně. Byl to přínos pro všechny, neboť chov, ochrana zvěře a životní podmínky byly prvořadě pro všechny zúčastněné, včetně zástupce MěNV Vsetín v osobě tajemníka, pana Mirka Simerského. To vše krásné skončilo ukončením činnosti MS Vsetín, v roce 1992.

Poslední léta MS Vsetín.

Po roce 1989, kdy došlo k velkým změnám v našem státě, bylo jasné, že se MS Vsetín rozpadne na několik mysliveckých sdružení v rámci města Vsetína.

Janová a Ústí půjde svou cestou jako v 70. letech. Dobré vztahy mezi členy myslivců z Janové a Ústí, pokračovaly v tom našem velkém sdružení a bylo příkladné pro mnoho okolních sdružení.

Příspělo k tomu moc výborných myslivců, především pan Machalec Jan, Halaš Karel, Sedláček Jaroslav, Kousal František, Pisklák Pavel, Šimunič Jan, Čtec Pavel a další. Přátelé, nikdy na vaše kamarádství a lidské vztahy nezapomeneme.

A Jasenka se také chystala vydat se na samostatnou cestu. Po rozpadu MS Vsetín v roce 1992 bylo ze stávajících úseků č.6 Vesník a č.7, 8 Jasenka založeno Myslivecké sdružení Jasenka. Tím také skončilo rozdělení Jasenky na dva úseky a měla začít spolupráce obou týmů jaseneckých myslivců. Rivalita a soutěživost však nadále zůstávala.

Z pohledu dnešní doby vidím rozpad MS Vsetín, jako nejlepší řešení, které jsme jako výbor MS Vsetín přijali. Neboť pohled na myslivost a nové myslivecké zákony přijaté po roce 1990, se neslučovaly s tím, jak myslivost do roku 1990 fungovala.

Jedním ze zásadních změn té doby po převratu, bylo navrácení polností, luk a lesů do soukromého vlastnictví. Důsledkem toho se musely znovu zakládat nové honební společnosti, na základě nových smluv s vlastníky pozemků.

Založení honebních společností z jednotlivých částí Vsetína, by se neslučovalo s finančními i jinými možnostmi jednotlivých úseků MS Vsetín. A tak zbylo jediné východisko: rozdělení MS Vsetín do nových, samostatných mysliveckých sdružení, které by zároveň splňovaly i novou právní formu dle nových zákonů ČR.

Nezbylo, než se kamarádsky rozejít a popřát si navzájem mnoho úspěchů při zakládání nových mysliveckých sdružení.

A to se celkem podařilo, zůstali jsme přátelé a navzájem se rádi vidíme. Pro mne je to velké morální uklidnění, neboť jsem byl posledním předsedou MS Vsetín, za kterého se MS Vsetín muselo rozpadnout, zaniknout.

Přesto všechno ne každý tuto nutnost rozpadu MS Vsetín stejně chápal, ani já. Neboť jsme byli velký, velmi přátelský kolektiv, s nejlepšími výsledky v okrese Vsetín, a to se těžko loučí, na to se těžko zapomíná.

Nastala nová a jiná doba, se kterou jsme se museli „popasovat“.

Rokem 1992 končila etapa Mysliveckého sdružení Vsetín a začalo zakládání nových mysliveckých sdružení v různých částech našeho města, v různých částech již bývalého slavného MS Vsetín.

Byla založena nová myslivecká sdružení:

MS Jasénka

MS Jasenice

MS Ústí-Janová

MS Rokytnice

Z původního MS Vsetín vzniklo 5 honiteb: Jasenka, Jasenice, Ústí, Janová, Rokytnice.

Tyto honitby se pronajímaly už od soukromníků, vlastníků pozemků v honitbě, kteří zakládali v každé této honitbě honební společenství a myslivecká sdružení si honitby za úplatu pronajímali. Hranice honiteb tehdy určil Okresní výbor Vsetín, přihlédl při tom na vznik nových honebních společenství.

Ne všichni členové rozdělení MS Vsetín, byli a jsou šťastni.
To dokumentoval sraz bývalých členů MS Vsetín po 5 letech od rozpadu MS Vsetín, konaný v roce 1997 v restauraci U Výchopňů v Jasenicích.

Vzpomínalo se na to, jak myslivci z Janové chodívali na hony na Jasenku a myslivci z Jasenky chodívali na hony do Janové, vzpomínalo se na kulturní a společenské akce - myslivecké výlety, na hodnotné hlavní ceny v tombolách, na vaření gulášů v kotlích před zraky veřejnosti, na společné výlety na hony do Šilhéřovic, na spolupráci s honci při honech, na zábavu a projevy kamarádství po skončení honu, na příběhy, které jsme prožívali v přírodě se zvěří, na zápasy s nepříznivým počasím, na starosti o zazimování zvěře, na všechno, co jsme díky myslivosti prožívali.

Diskutovali jsme i o tom, že se poslední dobou ukazuje velký problém. A to, že začíná velký úbytek drobné zvěře, včetně bažantů.

Přes všechny změny, kterými naše společnost po r. 1990 prošla, naše společná velká láska – Myslivost, nám zůstane navždy v našich srdcích.

Seznam členů Mysliveckého sdružení Vsetín k 1.12.1990:

Adámek Jan ml.	Laža Hynek
Adámek Jan	Machálek Radomír
Bělíček Josef	Makyča Antonín
Burdík Čestmír- <u>místopředseda</u>	Nováček Miloš
Buš Josef – <u>předseda</u>	Nezdařil František
Císař Jan	Nezdařil Josef
Císař Rudolf	Novosad Jiří
Čablík Jan	Ostružka Jiří
Doležal Josef	Pečenka Libor Ing.
Dukátník Jan	Pifka Jaroslav
Fojtů Josef	Pifka Josef
Gebauer Karel - <u>jednatel</u>	Pifka Karel
Gerhard Leopold	Píšek Gustav
Hadaš Jan	Pončík Jaroslav
Hadaš Karel	Provázek Mojmír
Haschka Libor	Provázek Rudolf
Haschka Jindřich MUDr	Sklenář Dušan
Hořelka Jaroslav	Sedláček Tomáš
Hořelka Jaromír	Schauer Bohumil- <u>hospodář</u>
Hořelka Jan	Solař Dušan
Hříbek Jiří	Stuchlík Jan MUDr
Hříbek Petr	Surovec Jiří
Hofr Václav	Škabraha Josef
Hlavica Jaroslav	Štec Josef
Janištin Ladislav	Tkadleček Jaroslav st.
Janůš Josef	Topolánek Ivan
Janiš Michal	Tkadlec Jiří
Jelének Ludvík	Turek René
Kaňát Miroslav	Vala Miroslav
Katrušák Karel	Valchář Vladislav
Kořenek Jaroslav ml.	Vanduch Jaroslav
Kořenek Jaroslav st.	Vísner Karel
Kostka Vladimír	Výchopeň Jan
Kotrla Miroslav	Výskala Ladislav
Kotrla Jaroslav	Weber Robert
Kousal František	Žalmánek Jaroslav
Kutěj František	

Založení Mysliveckého sdružení Jasénka v r.1993

Úmrtí pana Miroslava Kostky ovlivnilo sestavení prvního nového výboru MS Jasénka, neboť Mirek Kostka měl velké zkušenosti z práce v občanském výboru a svoje vědomosti a zkušenosti chtěl dát do služeb nově vznikajícího MS Jasénka. Zároveň své poznatky nabyté na úseku č.8 chtěl uplatnit v práci nového výboru MS Jasénka. Tím chtěl předejít případné pozdější nedobré situaci ve výboru MS Jasénka, neboť znal mentalitu a názory některých členů z bývalého úseku č. 8 a nechtěl je v novém MS Jasénka připustit.

Tehdy mne varoval a seznámil s negativními skutečnostmi, které se tenkrát děly na úseku č.8. Pozdější mé konzultace s ing. Burešem, ředitelem Českých lesů, jen potvrdily varování p. Kostky.

Varování jsem sice bral, ale časem jsem ztratil ostražitost a to se pro mne stalo osudným. Později osudným i pro celé MS Jasénka.

V hospodě Pod lomem na Jasence (bývalá hospoda U Sachrů) bylo dne 24.1.1993 založeno Myslivecké sdružení Jasénka za účasti 29 bývalých členů MS Vsetín, ale bohužel už bez Miroslava Kostky, který v minulém roce náhle zemřel.

Byl zvolen první výbor MS Jasénka.

Členové výboru:

1. předseda- Buš Josef
2. místopředseda- Tkadleček Jaroslav st.
3. jednatel- Fojtů Josef
4. finanční hospodář- Pifka Jaroslav
5. myslivecký hospodář- Surovec Jiří
6. ostatní členové výboru: Adámek Jan ml., Machálek Radomír,
Hříbek Jiří

V prvních letech fungování MS Jasénka, od roku 1993 až do roku 1998, se průměrně ročně na celé Jasence lovilo:

26 až 32 kusů zajíců
2 až 5 kusů bažantů
50 až 56 kusů srnčí zvěře

V posledním období MS Vsetín, před jeho zrušením, bylo v jeho vedení 60% členů z Jasenky, úseku 7 a 8. Tak se zdálo, že souhra členů nového výboru MS Jasénka, bude velmi soudržná. Ale do pěti let fungování MS Jasénka to byl pravý opak.

Začátky MS Jasénka a jejího výboru, byly velmi těžké a složité - řešily se hranice MS Jasénka, nájmy honiteb atd. .

Dokonce dne 22.1.1996 došlo na čas k zániku práva myslivosti na Jasence!

Hlavním důvodem zrušení práva myslivosti pro Jasenku byla špatná činnost honebního společenstva pod vedením jejího předsedy Tkadlečka Jaroslava st. a vzájemná nespolutpráce s MS Jasénka.

Vydání zákazu vykonávání práva myslivosti se týkalo Honebního společenství, na jehož pozemcích se nemohly pořádat hony. Tím se tato záležitost začala dotýkat i činnosti MS Jasénka.

Při jednáních na OÚ Vsetín (pozn.: Okresním úřadem Vsetín) mezi předsedou Honebního společenství p. Tkadlečkem Jaroslavem st. a úřednicí došlo ke slovní potyčce a p. Tkadleček z jednání odešel. Nikdo z výboru Honebního společenství na Jasence už nechtěl vstupovat do jednání s úřady o zrušení zákazu a nápravě chyb v Honebním společenství Jasenka. Nastala patová situace.

Na žádost Pifky Jaroslava, člena Honebního společenství na Jasence, jsem jménem MS Jasénka požádal Ing. Haškovou z OÚ Vsetín o schůzku na téma zániku práva myslivosti na Jasence.

A byl jsem odmítnut, neboť jsem nebyl členem Honebního společenství na Jasence. Přesto jsem žádal o vyslyšení a sdělil, že mám pověření výboru Honebního společenstva Jasénka. Honební společenství totiž nemělo už odvahu jednat s úřady, proto mne žádalo, abych to s úřady vyřešil.

Nakonec se mi podařilo domluvit s příslušným úředníkem schůzku. Schůzky se účastnil i vedoucí odboru Okresního úřadu Vsetín. Hned na začátku jsem se omluvil za hrubé výroky, vyslovené p. Tkadlečkem Jaroslavem st., předsedou Honebního společenství na Jasence, které tenkrát zazněly.

Po sdělení vzájemných stanovisek, vznikla nakonec dohoda.

Honební společenství na Jasence bude respektovat rozhodnutí OÚ Vsetín a OÚ Vsetín zruší zákaz vykonávání práva myslivosti MS Jasénka. MS Jasénka tak mohla pokračovat dál ve své nelehké práci.

A pak se stalo, že v průběhu uzavírání smluv mezi MS Jasénka a Honebním společenstvím Jasénka, jsem šel k p. Tkadlečkovi Jaroslavovi st. a potkal jsem se před jeho domem s předsedů Honební společnosti Jasenice, který byl ve velmi dobré náladě a sdělil mi, že právě dohodl část Jasénky u Janotů a Buršů (část bývalého úseku č.8) pro MS Jasenice.

To mne velmi otrávil, neboť ani já, ani výbor MS Jasénka o tom vůbec nebyl informovaný. A toto jsem bral jako podraz na MS Jasénka. Honební společenství sice jednalo samostatně a nezávisle na MS Jasénka, přesto tu měl být společný zájem o Jasénku, vzájemná spolupráce na Jasence.

Takových a podobných záležitostí bylo čím dál tím více...

Výbor MS Jasénka pracoval pod mým předsednickým vedením od r.1993 do r.1999.

Během těchto posledních tří let se naše názory ve výboru začaly rozcházet. Dospělo to tak daleko, že jsem zůstával v opozici sám nebo s jednatelem Fojtů Josefem.

Proto jsem chtěl své názory přednést k posouzení na členské schůzi, na podzim v roce 1998. Ostatní členové výboru MS Jasénka však nesouhlasili s členskou diskusí o těchto problémech, zamítl můj návrh a zakázali mi o tom na členské schůzi mluvit. Musel jsem rozhodnutí většiny členů ve výboru respektovat.

To, co mne trápilo a chtěl jsem přednést na členské schůzi bylo:

- hlavně o neprůhledném hlášení mysliveckého hospodáře p.Surovce Jiřího o odstřelu srnčí zvěře, neprůhledné udělování povolenek,
- o narůstajícím nepořádku kolem chaty v Kaňátkách po akcích, nenahlášené akce na chatě,
- o tom, že většina členů ve výboru je toho názoru, že je nutné nepopulární věci řešit a dořešit výhradně ve výboru a neřešit je se členy MS.

Vše, co jsem měl nejen na srdci, ale i na jazyku, se mi v další době vymstilo.

V té době se objevil další, podle mne nesprávný, názor pana Adámka Jana ml., nového mysliveckého hospodáře MS Jasénka, že jako hospodář nepodléhá předsedovi MS Jasénka. Většina členů ve výboru tento názor přehlížela a tím podporovali chybné Adámkovo stanovisko.

Jsem přesvědčen o tom, že jediná osoba, podle platného zákona, která ručí za činnost MS Jasénka je předseda a tato zodpovědnost byla a zůstávala zcela na mně – zákon je zákon.

Toto byly první neshody, které vedly k mému rozhodnutí ukončit s volebním obdobím roku 1999 svoje předsednictví v MS Jasénka.

Položil jsem svoji funkci předsedy v MS Jasénka. Tenkrát mi moje rozhodnutí nikdo nerozmlouval, nikdo se za mými názory nepostavil. Ani Radek Machálek, člen výboru, kterému jsem tak věřil. Věřil jsem, že je to myslivec, který ctí hodnoty a tradice myslivosti na Jasence, takové, jaké jsem po celý život ctil já. Mýlil jsem se.

Novými volbami v r. 2000 byl zvolen nový předseda Adámek Jan a novým mysliveckým hospodářem se stal Surovec Jiří. Já zůstal jako řadový člen MS Jasénka.

Brzy se však dostavily staro-nové problémy, jak ve výboru, tak v členské základně. A tak tento výbor ukončil svoji činnost v lednu 2003. Pan Adámek složil funkci předsedy a Surovec Jiří byl zbaven funkce hospodáře MS Jasénka z důvodu nepřehledného hospodaření se stavy srnčí zvěře, s povolenkami apod.

Na výroční schůzi v lednu roku 2003 byli zvoleni noví členové výboru MS Jasénka:

předseda : Machálek Radomír

místopředseda: Kotrla Jaroslav st.

hospodář : Tkadleček Jaroslav ml. (z Mrázkové doliny)

Tenkrát se u mne projevil zdravotní potíže, podstoupil jsem operaci srdce a to pro mne znamenalo konec se střílením, konec s myslivostí. Věděl jsem, že už nadále nemůžu plnit povinnosti člena MS Jasénka a tak jsem se členství vzdal.

Na další členské schůzi MS Jasénka předseda Radomír Machálek oznámil rozhodnutí výboru, že mi za dlouholeté zásluhy o rozvoj myslivosti nejen na Jasence, udělují čestné členství se všemi náležitostmi člena MS Jasénka.

S novým vedením MS Jasénka se situace začala uklidňovat a sdružení plnilo veškerá přijatá usnesení z členských schůzí ke spokojenosti svých členů.

V dnešních podmínkách to nemá výbor MS Jasénka lehké:

1. Stavy zvěře klesají a to nejen na Jasence. Zajíci a bažanti se už ani neloví. Stavy srnčí zvěře stále klesají. Je třeba hledat důvody, proč se tak děje. Mám velké obavy, že se opět nedodrží zákony, což by ale mohla být jen jedna z mnoha příčin.

2. Je v platnosti nový zákon o myslivosti, který zakazuje odstřel „škodné“.
3. Od příštího roku 2014 budou nastaveny nové podmínky pro sjednávání nájemních smluv v honitbách. Nejen na Jasence se začínají stále více ozývat majitelé pozemků a jsou tendence, že si majitelé pozemků na svých pozemcích budou lovit zvěř.

Za nesouhlas se změnami a situací v MS Jasénka odešli po roce 2000 tito členové: Kutěj František, Hříbek Petr, Hořelka Jan a poslední, v roce 2013, odešla Dvořáková Mirka (roz. Kutějová).

Je mi to až líto, když si uvědomuji, že se vrací doba, která tu už po II.světové válce byla a že důsledkem této nové doby bude opět : „Nechovat a lovit.“

Píše se konec roku 2013, zůstal jsem čestným členem MS Jasénka, ale bez náležitostí člena tak, jak bylo tenkrát slíbeno. Zvažuji, že i toto čestné členství položím.

Celým svým srdcem však zůstávám myslivcem, myslivost a láska k přírodě mi v srdci zůstane do konce mého života.

Přeji si, aby myslivost na Jasence mohla pokračovat, aby kamarádství a vzájemná úcta byla stále mezi námi, abychom se dokázali bavit tak, jako kdysi.

A aby se na to dobré a krásné nezapomnělo, sepsal jsem alespoň to nejdůležitější z mých vzpomínek o myslivosti na Jasence.

Jako čestný člen MS Jasénka přeji sdružení hodně úspěchů a přátelských vztahů a porozumění.

Josef Buš

bývalý předseda, bývalý člen a čestný člen MS Jasénka